

בס"ד

405

ערב שבת פרשת תצוה
י' אדר א' תשפ"ב

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

מנהטן דקדושה

מה קורה כששני יהודים אוקראינים
מחליטים להקים בעירם את המרכז היהודי
הגדול בעולם > על רקע קולות המלחמה
בגבול, מבט לדיניפרו: עבר, הווה ועתיד

פורים פורים פורים לנו!

הרב דייטש, מיני יוספי,
אלחנן גולדהבר וצבי
יחזקאלי בהתוועדות וטורים
של שמחה לפורים קטן

סערת "הורה 1
והורה 2" בטפסי
התרמת הדם
ראש יהודי

אין מצב לסרטים
עוצמתיים של
קדושה?
הרב יהושע שפירא

ואהבת!
זה רציני?
שאלת השבוע

צניעות,
בואו נדבר על זה
פויקה!

מה קורה
באביתר?
רעות שפירא

השקעה באמונה
ל-3 שנים
עם תשואה
מובטחת!

מחפשים
השקעה
סופר בטוחה
אך גם רווחית?

משקיעים
באמונה
מקום באוץ אכס"ל

לפרטים ולקבלת פרוספקט מפורט - חייגו למשה ארליך:
invest@bemuna.co.il ☎ 055-725-1483 📞 073-376-6088

ספרי די"ר חנה קטן, מארז מיוחד

מחזישה לחזישה

ביחד • חיי אישה • חיי משפחה • אישי נשי

עטופה ברחמים מתנה בקניית 2 ספרים מספרי חנה קטן

02-5667118

מבצעים והטבות לחבר מועדון באתר:
www.beitel.co.il

חנות ההוצאה: רחוב כנפי נשרים 13 ירושלים (חנות דני ספרים)

ספריית בית אל

לא לו שעדיין מחכים

תינוק חדש במשפחה? מזל טוב!

מתוך השמחה הגדולה
אנחנו מזמינים אתכם "להעביר את זה הלאה"
בתרומה למכון פוע"ה

להעניק משמעות
נוספת לשמחה
הפרטית שלכם

מעל 121,000 תינוקות באו לעולם בסיוע מכון פוע"ה
בואו להיות שותפים

מכון פוע"ה
פוריות ורפואה על-פי ההלכה

לפרטים: 02-651-5050 www.puah.org.il

תודת לידה

או חפשו בגוגל:

הוא רתחיל להתכוון למשפט הזה, ובכל פדולה, כל פדול שדלתו
הייתה מיושבת והוא רתחיל לזכור, והוא חלם איך האדם האידאלי
מחליט להיות מתנהג.

הצד המואר של התחפושת

אחרי ההכרזה על הזוכים, התברר שהמרצה מהכנס הראשון נוכח גם
באירוע הזה. הסוכן שזכה בפרס הראשון,
שהיה, איך לא, מכונית יוקרה אמריקאית,
ניגש לאותו מרצה. הוא הודה לו על
העצה הנפלאה, והתפתחה ביניהם שיחה.
תוך כדי שיחה, המרצה שאל את הסוכן
איך הוא הגיע לאירוע. הסוכן ענה ואמר:
"חשבתי לעצמי, איך האדם שהייתי רוצה
להיות היה מגיע לאירוע... אחרי מחשבה,
קניתי כרטיס רק לכיוון אחד, לנסיעה
במחלקה ראשונה. ראיתי במחשבתי
שאני עומד לחזור הביתה במכונית יוקרה
שאזכה כאן". יש שמסיימים את הסיפור
בנקודה קצת צינית, שהמרצה נענה ואמר:
"וואו! לא ידעתי שהמשפט הזה עובד כל
כך טוב! מעכשיו גם אני אעבוד איתו..."

תחפושת לכל השנה

חברים יקרים! יש חשיבות גדולה לתחפושות. נכון, לפעמים יש אנשים
שהתחפושות מוציאות מהם צדדים אפלים. גם תופעה כזאת קיימת
לצערנו. אבל אף על פי כן, לכבוד פורים קטן אני רוצה לעודד את הנקודה
הזאת של התחפושת החיובית.

חשוב כמובן גם להמשיך לצדד הבא, שאם אנחנו כבר מתחפשים לעיתים
נדירות, ומצליחים לגלות מה היינו רוצים להיות, אז מאוד כדאי שכבר
עכשיו נאמץ את הדמות הזאת לחיינו. במנות קטנות ובבחיירות קטנות,
נוכל לקבל השראה איך לפעול בצורה טובה יותר. קצת להיות נוכח יותר
עבור מי שצריך אותנו, להקשיב יותר, לשים לב בצורה עמוקה למילות
התפילה, או סתם לתת זכות קדימה בכביש כמו שצריך.

בכל פעם שמצליחים להיזכר במחשבה הזאת, היא יכולה ממש לקדם
אותנו. אני מאחל לכם באהבה גדולה שזוכה, ולו מספר פעמים ביום,
לפני פעולות פשוטות כאלה ואחרות, להיזכר במחשבה המבורכת, איך
האדם שהיינו רוצים להיות היה פועל כעת. מתוך כך נפעל גם אנחנו,
בנעילות ובשמחה, מתוך חדרות הלב.

שלום חברים יקרים! שיהיה לכם פורים שמח!! חסידים אומרים שמי
שזוכה לציין, אפילו בתזכורת קטנה, את פורים
קטן הבא עלינו לטובה, עתיד להתקיים בו מאמר
הכתוב: "זה הקטן גדול יהיה!". כשמגיע פורים
קטן, ראוי לנו לזכור שזה ממש פורים. הרי חז"ל
היו יכולים לקבוע שיהיה פורים רק באדר ב',
ובכל זאת, קבעו 'פורים קטן' באדר א'!

בברסלב מספרים שרבי נתן נסע פעם אל רבי
נחמן לפורים, ולמגינת ליבו הוא לא הצליח
להגיע בזמן. הוא הגיע לרבי נחמן רק לקראת סוף
החג, והאיחור הזה גרם לו עגמת נפש. למחרת,
רבי נחמן עודד אותו ואמר: "שושן פורים הוא
גם פורים!"

בוודאי נכון לומר, שגם פורים קטן, ב"ד ובט"ו
- גם אלה ימי פורים! אז חשבתי לנצל את
ההזדמנות, ולדבר אתכם על מנהג ישראל הנפלא
שיש בפורים - ללבוש תחפושות. אמנם בפורים קטן לא נוהגים להתחפש,
אבל בכל זאת - העיקר שיש סיבה טובה לדבר על ענייני פורים.

מה היית רוצה להיות?

מקובל לומר, שהמילה תחפושת קרובה למילה 'חופש'. אנשים בוחרים
הרבה פעמים תחפושות שמבטאות את מה שהם היו רוצים להיות. אמנם
זה לא כלל מוחלט, אבל לא מעט פעמים הוא ממש נכון. אדם מבטא דרך
התחפושת שלו את ה'אני' האמיתי שאליו הוא כמה ושואף להיות.

בהקשר הזה, שמעתי פעם סיפור מעניין מידידי ר' יעקב אנושי. הוא
סיפר על חברת מכוניות אמריקאית שערכה כנס שמטרתו הייתה להרים
את המוטיבציה של סוכני השיווק שלהם. אחד המרצים באותו אירוע
נתקל בבעיה משמעותית, והיא ארוחת הצהריים שנקבעה לסוף ההרצאה
שלו... עם כל הכבוד להרצאה החשובה, גם אם היא חשובה יותר
מארוחת צהריים, ברור שאת תשומת הלב של השומעים תפסו מחשבות
קולינריות כאלה ואחרות, וכידוע היכן שמחשבתו של האדם, שם גם הוא
נמצא, ולא בדיוק בהרצאה.

בכל אופן, כשהסתיימה ההרצאה וכולם מיהרו לארוחה, אחד הסוכנים
שישב בקהל ניגש למרצה וביקש ממנו, שמכיוון שבדקות האחרונות
הוא כבר לא היה כל כך מרוכז, הוא ישמח לשמוע סיכום ותמצות של
ההרצאה במשפט אחד. המרצה הסכים ואמר לו כך: "בכל דבר שאתה
עומד לעשות, תנסה לחשוב איך האדם שהיית רוצה להיות, היה עושה
את אותו דבר".

אותו סוכן לקח את המשפט הזה ברצינות גדולה. אתם יודעים, לפעמים
נחקק בנו משפט אחד כמו שצריך, ואז זוכים לעבוד איתו באמת. אותו בן
אדם הדפיס ותלה לעצמו את המשפט הזה בכל מקום - בבית, על הטלפון,
על המחשב, ואולי אפילו באמבטיה. הוא התחיל להתכוון למשפט הזה,
ובכל פעולה, בכל פעם שדעתו הייתה מיושבת והוא הצליח לזכור, הוא
חשב איך האדם האידאלי מבחינתו היה מתנהג.

כעבור כמה חודשים, אותה חברה הכריזה על תחרות בקרב הסוכנים - מי
שיקדם הכי הרבה מכירות, יזכה בפרס. בסיום התחרות התקיים אירוע
פומבי שבו הוכרזו ארבעה זוכים. בין המקומות השני והשלישי, וכן בין
השלישי לרביעי, ההפרשים בנקודות הזכות היו זעירים, בערך נקודה אחת
או שתיים. לעומת זאת, בין המקום השני למקום הראשון היה הפרש של
300 נקודות! הזוכה במקום הראשון, היה מיועדנו - אותו סוכן שהלך עם
המשפט שהוא שמע, לחשוב איך האדם שהיית רוצה להיות היה פועל.

גב ההר

מובילים

לוקחים אחריות. נקודה.

אריזה | הובלה | אחסון | 052-6071171 | 02-9978757
gavhahar1@gmail.com

בס"ד

בברכת
ראש העיר משה ליאון
וסגנית ראש העיר הגב' חגית משה

ערב הזיכרה לנשות החיילים

מזבירים
לכנו

י"ג אדר א' תשפ"ב (14.2.22)
מרכז חיבה - ירושלים // 18:00
(רח' הרב הרצוג 75)

הרב שמואל אליהו | הרב פרץ איינהורן
מעגלי שיח עם נשות קבע ותיקות

רוחמה בן יוסף ומאיה אוחנה מורנו במופע משותף

כיבוד קל יוגש במהלך הערב

כניסה 50 ש"ח | לרכישת כרטיסים סירקו את הברקוד:

סיום משוער - 22:00

צבי יחזקאלי

נשאתה מספר סיפור של אמת, הוא טומן בכוחו יכולת לעורר את האדם מהמצב שהוא אפילו לא קולט שהוא נמצא בו. זה בעצם נשק יום הדין של מבקשי המהפך.

מה הסיפור שלך

איך? מספרים להם סיפור. מגילת אסתר היא סיפור מעשיות נפלא. ואם רבנו אמר שזה מעורר מהתרדמת, בניגוד לסיפורים לפני השינה, אז צריך להתחיל בסיפורי מעשיות.

יש בלב שלנו דלת שהיא כמעט תמיד פתוחה לשמוע סיפור, רחוק מאי שם, ולמצוא בו את עצמנו. לסיפור עם נשמה ורצון יש יכולת להפיל קירות וחומות, ראו את מפעל חייו של רבי שלמה קרליבך. כמה שמחה יש אחרי ששומעים סיפורים מהתקופות הכי קשות של היהודים, ועדיין המסקנה היא שמחה. זה עניין ההיפוך.

בחודש ההיפוך אני מנסה את זה על עצמי. לספר לעצמי את המהפכים של חיי. את המהפכים הנסיים של בני עמי. ההיפוך ברור. השמחה רצויה. אבל איך? רבנו מסביר שזה היה הנשק של מרדכי היהודי במגילה: הסיפור עצמו. כשאתה מספר סיפור של אמת, הוא טומן בכוחו יכולת לעורר את האדם מהמצב שהוא אפילו לא קולט שהוא נמצא בו. זה בעצם נשק יום הדין של מבקשי המהפך.

"כי מרדכי הוא בחינת רב חסד, בחינת הדרת פנים, בחינת עתיד יומין, בחינת ספורי מעשיות של שנים קדמוניות, שעל-ידי זה יכולין לעורר מהשנה של כל השבעים פנים הנ"ל, כי מרדכי בגימטריא רב חסד, וזה שמצינו שכל עקר הגאולה ההוא הביא מרדכי על-ידי ספור מעשה בחינת ויגד מרדכי לאסתר המלכה, שספר המעשה שהיה לאסתר, שהיא בחינת ההסתרה, בחינת שנה כדי לעורר מהשנה ולגלות ההסתרה על-ידי זה כנ"ל".

סיפורי מעשיות משנים ענשויות

מרדכי הצדיק הפעיל את הסיפור שלו על המלך. משם הסיפור מקבל כיוון ברור. מרדכי לא ניסה להפעיל את השכל, הוא הביא את הלב שלו לסיפור שלו. זה דרכם של צדיקים להעביר אלינו את התורה, את האור, את ההשגחה, את ה... שמחה. כן, זה הכלי.

סיפורים מדברים על מה שהיה, אבל הם מכינים אותך לצאת לדרך לחיים שעוד יהיו לך. אתה תזדקק לאותה שמחה. כי לחלל הלא שמח של שאר היום עלולה להיכנס עצבות לנוכח מראה המציאות הארצית. הסיפור הוא ההתחלה.

זה הזמן לשאול: תגיד, מה הספור שלך? של חייך? של קרוביך? אם עם שלם נגאל מזה, מה הסיפור בשביל כזה סיפור אלוהי לגאול אותך לשמחה כל שאר היום. אפשר לספר על זה. אשמח לשמוע.

פתחתי מייל מיוחד כדי להקשיב לסיפור שלכם על השמחה. כתבו לי. zviyehazkelihappy@gmail.com

אם היו מחלקים את החודשים לפי צדיקים, נראה לי שרבי נחמן היה מועמד רציני לקבל את חודש אדר. חודש שבו אתה אומר כל היום "משננס אדר מרבין בשמחה" ושואל את כולם... איפה השמחה.

בתורה המפורסמת שלו על ההתבודדות מספר רבנו על המעלה הגדולה והעליונה ביותר, ללכת לדבר עם בורא העולם יתברך, בשפה פשוטה, תוך כדי קשר רגיש עם השמיים. בסוף התורה אומר רבנו "וזו השעה צריכה להיות בכל יום שעובר עלינו". שעה ביום לקדוש ברוך הוא? למי שרוצה – זה אפשרי.

אלא שאז רבנו מסיים את ההוראה במשפט: "ושאר היום יהיה בשמחה". מה? אחרי שסקרתי בפני בורא העולם את הקשיים שלי, את החלומות שלי, את הפער שהוא אחראי עליו בין המקום שלי למקום שבו אני והוא רוצים שאהיה – אחרי כל זה מבקשים שנהיה בשמחה? על פניו זה מתכון להיות בבאסה כל היום.

אז מה רבנו אומר לנו? איך אפשר לנסות לחתור לשם?

נתחיל בזה שהשנה בתור היותה מעוברת

ושומטת יש לנו כבר כבר זמן כפול לנסיון. או יותר נכון, נתנו לנו חודשיים לעבוד על משהו שבדרך כלל לוקח חודש. כשורה מעודדת?... לא ברור, אבל זה לא משנה את העבודה.

דלת פתוחה

איך שאר היום יהיה בשמחה? איך? אני לא מבין את זה. מה אתה מתכוון רבנו?

אז כמו בכל נקודה שהמוח עף ולא קולט ואתה יושב וממלמל ולא יודע כלום... זה הזמן להתחיל בקטן.

מה יש לנו כאן בחודש אדר? על מה כל המהומה? מגילת אסתר... הנס הגדול. ההיפוך שאני ואתה מייחלים לו, לעלות מהמקום האישני הנמוך של כל אחד מאיתנו. את זה אני מכיר. זה הרגע שאני משתדל לא לדבר אל עצמי בכשלים ובעובדות, בהלכות ובחיוכים, אלא כמו אל ילדים.

כרגע כשאני בקטנות מול השמחה, אני צריך חיזוק כמו לילדים.

ארץ ישראל מחכה לך

בואי לעצמות איתה

יוק היכרות
וראינות
14.2 | י"ג אדר א'

חדש! < מדרשת רוח רגבים בגולן שירות לאומי חקלאי בשילוב לימודי מדרשה

נופי הגולן
הייחודיים

שירות מטעם
האגודה
להתנדבות

בניין רוחני
בלימודי
מדרשה

שליחות
חקלאית
לאומית

אמינסטית! בואי להתחבר לעצמך, לתורה, לעצמך

לרישום: 050-6619045 | מדרשת רוח רגבים בגולן

האגודה להתנדבות
יוצרים שינוי בונים עתיד

וטוב לב משתה תמיד?

עיונים לפורים קטן בתורת איזביצא ורבי צדוק הכהן
אלחנן ראובן גולדהבר, מהדיר ספרי איזביצא ראדזין

(ברכות המגילה), וזכינו בזכות
הפור ל"אשר ישלטו היהודים המה
בשונאיהם".

יתר על כן מסביר ה'מי השלוח'
מאיזביצא זי"ע, ומורחבים דבריו
ב'סוד ישרים' על ימי הפורים: גם
שורש החטא המובא בגמרא שהשתחו

לצלם בימי נבוכדנצר, גם הוא התברר למפרע כשורש
הישועה. וכמבואר בגמרא (מגילה יב.) "הם לא עשו אלא לפנים,
אף הקב"ה עשה עמם לפנים". אז ראו, שבישראל, אפילו בעת
שההסתר גובר ונדמה שהשתחו לצלם, גם אז בעומק לבם היו
ישראל קשורים בהשם יתברך. לכן אומרת הגמרא "אימתי ראו
כל אפסי ארץ את ישועת אלקינו - בימי
מרדכי ואסתר". ישועה זו מבררת את
דבקות עם ישראל בבורא עולם לעולם,
וממילא מתברר שכל הקורה איתם הוא
רק חסד ורחמים וכל שונאיהם נופלים
לפניהם.

אין נתק

המשנה אומרת במסכת מגילה: "אין
בין י"ד שבאדר ראשון ל"ד שבאדר שני
אלא מקרא מגילה ומתנות לאביונים".
וממסקנת הגמרא והפוסקים עולה כי
אכן אין נהגות מצוות מעשיות בפורים
קטן מטעמים שונים (סמיכת גאולה
לגאולה וכדומה).

על כך מביא ה'פרי צדיק' זי"ע בספרו:
"אבל שורש המצוות בלב, כיון ששניהם בשם חודש אדר נקראו,
וכשבא הזמן הזה באדר ראשון, זמן מחיית עמלק, מרגיש האדם
בלב בחינת משתה ושמחה וטוב לב, שיכולים לתקן ה'לב כסיל
לשמאלו', שזהו עיקר מחיית עמלק יצרא בישא. וממילא נאסר
בהספד ותענית כיון שהוא זמן משתה ושמחה בלב, והיינו שהוא
גם כן זמן התגלות אור תורה שבעל פה, ועל זה נאמר 'ליהודים
היתה אורה' ודרשו חז"ל 'זו תורה', ולהיות לו רק לב אחד, לב
טוב, ו'טוב לב משתה תמיד', ומרגיש השמחה בלב, שכל מה
שהקב"ה עושה הוא לטובה, וכמו שיכירו לעולם הבא שכולו
הטוב והמטיב".

ביום זה, שהוא זמן מחיית עמלק, יכולים להרגיש את הייחוד
והשמחה בלב, ובזה שוה פורים קטן לגדול. וזהו סיום הרמ"א
לשולחן ערוך "וטוב לב משתה תמיד".

את הנקודה הזו ניקח אתנו לכל השנה: יהודי אינו מנותק לעולם.
אנו נמשיך ונתגבר את כוח הקדושה הפנימי במעשה התורה
והמצוות, ונדע שלעולם, אבל לעולם, לא ייפסק החיבור בינינו
לבין בורא עולם. גם במעשי היום יום אנו מלאי אור, ולא ניתן
לאויב העמלקי להרפות את ידינו בעבודת ה'. פורים קטן שמח.

לרגל הוצאת הספר 'סוד ישרים -
פורים וארבע פרשיות' במהדורתו החדשה

יום י"ד וט"ו שבאדר ראשון אין נופלים על פניהם,
ואין אומרים מזמור יענך ה' ביום צרה, ואסור בהספד
ותענית; אבל שאר דברים אין נוהגים בהם; וי"א
דאף בהספד ותענית מותרים: הגה - והמנהג כסדר
הראשונה. יש אומרים שחייב להרבות במשתה ושמחה בי"ד
שכאדר ראשון ואין נוהגין כן, מכל מקום ירבה קצת בסעודה
כדי לצאת ידי המחמירים; וטוב לב משתה תמיד (משלי
טו). (סיום שולחן ערוך אורח חיים):

שולחן ערוך אורח חיים - כשמו כן הוא, הדרך לקניית חיי עולם
- פותח ב"שיתיה ה' לנגדי תמיד", ומסיים ב"וטוב לב משתה
תמיד". השולחן ערוך מעביר לנו מסר בפתיחה על דביקות
תמידית בבורא עולם, שהיא מטרת כל
ההלכות המנויות בו, ונותן לנו בסיום
את הסיכום לכך - "טוב לב", המגיע
לכך זוכה ל"משתה תמיד".

אך מהו טוב לב? והאם באמת יש
המלצה על משתה תמיד? זאת ננסה
למצוא במילים שלפנינו.

הרי ברור שאין לאדם להימצא
בזחיות דעת הנובעת ממשתה תמיד.
וגם אם נאמר שמדובר רק ברמז, אך
הכוונה מושאלת על שמחה כמו זו של
משתה תמיד, גם זו עדיין לא התנהגות
מומלצת.

לב אחד

אומר לנו הכהן הגדול רבי צדוק מלובלין זי"ע, ש"טוב לב" הוא
מי שיש בליבו רק טוב. מאחר שרוקן את ליבו מה"לב כסיל
לשמאלו", ויש לו רק לב אחד לאביו שבשמיים - הוא זה שראוי
להיות בשמחה תמידית עקב קרבתו המיוחדת לבורא עולם.

מובן שאין אנו מתכוונים לאותם צדיקים שרפי מעלה, אשר
התנתקו מכל רע ורוקנו לבם מכל יצר רע. אלא כל אחד, שזוכה
בעת דבקותו בבורא עולם באמירת קריאת שמע, הנחת תפילין או
עשיית שאר מצוות, להרגיש שה' אחד והוא כולו טוב ומטיב, וכל
מה שה' עושה אתי - אפילו מה שנראה שאינו טוב - הוא טוב ממש
ואינו רע כלל, כמאמרו הידוע של רבי עקיבא, הוא היכול להיות
בשמחה תמיד.

זהו השורש של נס פורים, שלא כביציאת מצרים בה עברנו צרות
רבות ועבודת נוראה שכללוה גלות הדעת, והיציאה ממצרים
היתה יציאה מאפלה לאורה ומשעבוד לגאולה - לא כן גזירת המן
ואחשוורוש, שם התברר למפרע שלמעשה עם ישראל לא היה
בצרה כלל וכלל, ולא רק זה אלא שהגזרה שנגזרה היתה למעשה
לטובתנו.

בסופו של דבר, הרי לא קרה לנו כלום - מלבד הפחד מהתממשות
הגזרה - אבל בזכות זה זכינו למחיית עמלק בפועל באותו זמן, דבר
שלא היה יכול לקרות לולי הגזירה. הרי ש"פור המן הפך לפורנו"

אמא מצילה אותי
היזברות - למען החיים

שבוע הילד
שבוע המודעות להצלחת חיי הילדות בישראל

שבוע המודעות למאבק במניעת הפלות בישראל

20-25.2 | י"ט-כ"ד אדר א'

כולנו מתגייסים להצלת חיים
073-222-12-12

הפלות
הסיפור האמיתי

כך פועלת השיטה שמבצעת
הפלות בלתי חוקיות בישראל <<<

// נתונים ותיעודים בלעדיים מתוך מכוני ההפלות
// נתוני סטטיקה מבהילים שמוכיחים

כל שעתיים מתבצעת הפלה בישראל!

ערוץ

14

שני הקרוב

22:00 | 14.2

תחקיר בלעדי ומיוחד

שרית הלוי

כפי שאת מתייחסת לילדה שבן, כך התייחסי לילדה שלך

בדור הקודם, לא נתנו מקום לרגשות. זה לא היה השיח בכלל. חיו חיי הישרדות.

למי הייתה הפניות להקשיב לרגשות, ועוד לקבל אותם.

בימינו יש מודעות רבה יותר לחשיבות של קבלת רגשות כואבים. אך מצד שני ישנו דיבור אינטנסיבי מאוד סביב כל מה שקשור לחשיבה חיובית, כתיבת תודות ועוד.

לתרגל חשיבה חיובית, ולאמץ לעצמי הרגל של כתיבת תודות במחברת שהקדשתי לשם כך,

אלה דברים חשובים המשפיעים על ההרגשה שלנו פלאים, ואפילו על המוח שלנו, שמתרגל מבט על מה שיש, במקום על מה שאין.

אבל התרגול הזה לא אמור לבוא במקום קבלתם של רגשות כואבים ולא אמור לדלג על השלב הזה.

לדחוק את הרגשות הקשים מהר הצידה, ומהר מהר לבחור מבט חיובי, זה לא מדויק.

זו עוד דרך של מלחמה במצב הקיים, במקום קבלה שלו.

בשלב הראשון צריך לתת מקום של כבוד לכאב.

אחרי שנתנו לו מקום, הקשבנו מה הוא בא לספר לנו, הרגשנו אותו בעוצמה,

אחרי שזיהינו היכן הכאב הזה יושב לנו בגוף, אחרי שחייבנו אותו, אפשר לעבור לחשיבה חיובית.

אז למה אנחנו נוטים לדלג על השלב הזה?

כי זה פשוט לא נעים לנו להיות שם. וגם אם כבר הסכמנו להקשיב לכאב, המוח שלנו ירוץ מהר למצוא לכאב הזה פתרון.

לסדר את העניינים.

כולנו מייחלים שדברים יתנהלו לנו כסדר. שלא יצאו משליטה.

ולהרגיש רגשות כואבים, מעלה בנו ביקורת. "למה אני מרגישה ככה? מה לא בסדר איתי?"

לכן גם כשכבר שמנו לב שכואב לנו,

גם אם קצת התחלנו להקשיב לכאב, אנחנו רצים לחפש פתרון.

ואם אנחנו רוצים שיהיה לנו טוב, על אחת כמה וכמה אנחנו כמחים שליכירנו יהיה טוב.

אם כשכואב לי אני ממהרת לנסות לסדר את העניינים,

זה בדיוק מה שאעשה כשהילדה שלי תפנה אלי עם הכאב שלה.

בעבר, כשילדתי הייתה משתפת אותי בכאב, הייתי מתכווצת פעמיים.

פעם ראשונה על זה שכואב לה.

זה היה בלתי נסבל שלב שלי כואב. ופעם שניה כי גלגלי המוח הסתובבו בלחץ, בחיפוש אחר פתרון עבורה.

האמנתי שזה תפקידי כאמא.

למצוא לה פתרונות. לסדר את העניינים.

אבל אם זה בסדר להרגיש כאב,

אם כשהוא עולה בי אני לא נבהלת מזה שדברים יוצאים משליטה, ולא ממהרת למצוא פתרון שיסדר את המצב, רק מקשיבה לו ומקבלת אותו, ואותי בתוכי,

אז אוכל להיות כך גם עבור הילדה שלי.

כשהבנתי שלהיות אמא,

אין פירושו למצוא לילדתי פתרונות, ושזה בסדר שכואב לה, כי כאב הוא חלק מהחיים,

יכולתי ממש לשים לב,

איך הכיוון שהיה שם בתוכי, שגם אותו תרגלתי לקבל במסגרת קבלת הרגשות, הולך ונעלם.

הבנתי שכל שעלי לעשות,

הוא להקשיב לה, להיות שם איתה, להחזיק איתה את הכאב, לחבק.

פעמים רבות בעקבות המקום המשותף הזה אצלי, כבר עלה פתרון מתוכה של ילדתי.

וגם כשלא עלה פתרון, האדמה לא רעדה.

מותר לצאת משליטה.

הרב ארלה הראל

ראש ישיבת 'מוריה', גבעת הקטורת ונשיא ישיבת 'לב חדש', שילה

פנימה חוצה

מחלוקת מעניינת קיימת בספרי האחרונים - האם ניתן להדליק את מנורת המקדש בשמן זית של שביעית?

יש אוסרים (הגרש"ז אורבאך זצ"ל, מנחת שלמה על שביעית) משום שמורת להשתמש בשמן של שביעית רק לצרכין, ולא לצורכי גבוה; ויש המתירים (הגר"צ"פ פרנק זצ"ל, הדרת הארץ), שכן גם הדלקת המנורה היה בה ממד של הנאת האדם, ככתוב בתנחומא (פרשתנו אות ג') שכל חצר בירושלים היתה מוארת מאור המנורה.

אך במבט חסידי פנימי ניתן ליישב את שתי השיטות.

הגה"ק ר' קלונימוס קלמן הלוי עפשטיין זי"ע עומד בספרו 'מאור ושמע' לפרשתנו על הלשון המשונה הפותחת אותה: "וְאֵתָהּ תִּצְנֶה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זֵית וְךָ כִּתִּית לְמָאוֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד" (שמות פרק כז פסוק כ). מדוע מדגיש הכתוב שייקחו אליך? הרי לקיחת השמן היתה מיועדת להדלקת המנורה במקדש, לצורכי גבוה, ולא לצרכיו של משה רבנו ע"ה!

והדבר חוזר על עצמו בפרשת אמור (פרק כד פסוק ב): "וְצוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זֵית וְךָ כִּתִּית לְמָאוֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד".

אלא, מעמיק המאור ושמע להסביר, המנורה הרי מסמלת את התורה, וכל צדיק שיש בו תורה, מאיר את תורתו החוצה. אך נשאלת השאלה, מהי הרגשתו הבסיסית של הצדיק - שהתורה ניתנה לו בשבילו, או כדי להאיר בה את העולם?

המנורה, מחד גיסא, האירה את המקדש בלבד. אבל באמת, העולם כולו נהנה מאורה. אור התורה, אורו של משה רבנו שכביכול נלקח אליו, כביכול הוא בשבילו, הרי למשה רבנו אין שום צורך עצמי משלו, כל צרכיו הם למען עם ישראל והכלל. וממילא, גם מה שנלקח "אליך" יוצא החוצה.

לכן, גם אם נאמר שבפועל אור המנורה האיר רק את ההיכל, ולדעת רוב הראשונים - רק בלילה, בו בכל מקרה לא נכנסו להיכל, ואם כן אף אחד לא נהנה ממנו ישירות, הרי שבאופן סמלי אור המנורה מציץ מן החרקים ויוצא החוצה. אור התורה ממלא את תלמידי החכמים הנמצאים בהיכל, כדי שיוכלו לצאת החוצה ולהאיר מאורם ברחובות ובשווקים, להאיר את העולם כולו.

שמן שביעית מיועד להנאת האדם, ואין להשתמש בו שימוש של כילוי שאין בו הנאה. אבל אין לך הנאה גדולה יותר מזו של הפצת אור התורה חוצה. אור התורה הפנימי ביותר, הנסתר, הוא באמת אור חיצוני, שכל השווקים מוארים ממנו. אפילו במקומות השפלים ביותר, גם לשם מגיע האור הזה, עד ל"חוצה שאין חוצה ממנו" כלשון הרבי מליובאוויטש זי"ע.

לכל הטורים האהובים של אלומה לב, מיכל וולשטיין, הדסה סאסי ועוד ועוד, היכנסו לאתר 'קרוב אליך'

ואהבת לרעך כמוך. ממש – האם יש לנו סיכוי, ואם כן, איך מגיעים לזה?

בין קודש לחול ובין אור לחושך

הרב משה רויטמן

עיירה קטנה היא לעלוב, כזו שעליה נאמר: "כשהגלגל האחורי של העגלה עדיין לא נכנס מצד זה, כבר יצא ראש הסוס מצד זה", אי לכך, הייתה ההמולה בה לחידוש ולרבותא. כל הקהל, הקטנים עם הגדולים, רצו ברחובותיה מרוצה של זעם, כשהם שואגים בקול: "תפסוהו! תפסוהו!" מהומה שכזאת לא ידעה לעלוב מיום היותה לעיירה. וכי לא שמעתם? יהודי נתפס בקלקלתו, רחמנא ליצל, כשהוא עובר עבירה.

עוד בו נשמתו, נס האומלל מפני עשרות הרודפים אחריו כאחוזי טרף. בתבערת קנאת ה' נחושים היו למחות בו נמרצות. אלא שלפתע, בעברם סמוך למעונו של הצדיק – זקני רבי דוד מלעלוב, נעלם האיש מעיני הקהל אל תוך הבית. השקיפו הסקרנים בעד החלון, ונאחזו תדהמה: לא זו בלבד שהרבי מארח את החוטא במעונו, אלא אף מכבדו ומשרתו כביכול היה צדיק הדור! פושט את מעילו, מושיבו על כיסא מרופד, ורץ להביא לפניו מטעמים. "שמא אין הרבי יודע?!", התלחשו ביניהם המומים.

למחרת ניגשו ושאלוהו: האם יודע רבינו כמה נתפס פלוני? והלא... "יודע אני הכל", עצר את שטף דיבורם. אם כן – לא הרפו – ילמדנו רבנו, כבוד גדול שכזה מהו? מצד אהבת ישראל הלא מספיק להאכילו ולהשקותו, אבל לפשוט את מעילו? "... וכי אינכם מבינים?" ביאר להם אותו אוהב ישראל, "הלא החוטא שיצרו תוקפו, כל עוד שנפשו לא תוקנה עלול בכל רגע להיטחף בשיטפון תאוותיו, ומכאן, שכל רגע שאינו עושה כן – מה יקר הוא! הלא ברגע שכזה כמוהו כצדיק! וכשהוא בביתו הלא אינו חוטא, וכי לא אכבד צדיק שכזה? ...!"

הוא אשר מסר רבי מנחם נחום מצ'רנוביל (מאור עיניים, חוקת) בשם רבו הבעש"ט הקדוש: "ואף אם רואה בחבירו שום דבר רע, ישנא הרע שבו, אך החלק הקדוש יאהבנו מאד כנפשו, כי הבעש"ט נשמתו בגניז מרומים, אמר, שהצדיק הגמור שאין רע בקרבו אין רואה שום רע על שום אדם, אך מי שרואה שום רע בחבירו, הענין הוא כמו שמסתכל במראה, אם פניו מטונפין רואה גם כן במראה כך, ואם פניו נקיים אינו רואה במראה שום דופי, כמו שהוא – כך רואה. וזהו 'ואהבת לרעך כמוך', פירוש 'כמוך' – כמו שאם יודע האדם בעצמו שום רע בקרבו משום הא אינו שונא את עצמו, אף ששונא הרע שבקרבו, כך גם כן על חבירו, כי באמת הכל אחד, כי הלא גם לחבירו יש גם כן חלק אלוהי כמוהו, ויש לו אות בתורה".

זוהי, אפוא, החשיבה הראויה לאדם על חברו – להפריד בין האיש ובין המעשים, כפי שאדם עושה ביחס לעצמו. להבדיל בין קודש לחול, בין אור לחושך, ולאהוב את הקדוש ואת האור, את הנשמה שבו, כי היא כל מהותו.

לא קל, אפשרי

הרב משה שילת

מאוד יפה להדביק סטיקר של "ואהבת לרעך כמוך". נחמד גם להשתמש בזה כציטוט מרשים. אבל לראות בזה הוראה לביצוע – נו באמת. לאהוב את הזולת כפי שאני אוהב את עצמי? זה רציני? אבל החסידות מפרשת את התביעה הזאת במלוא מובנה הפשוט: ממש לאהוב! לא איזו סימפטיה עמומה וחיוורת.

כדי ליישם ציווי זה נדרשת התבוננות מיוחדת וצורת מחשבה חדשה. הלא את עצמי אינני אוהב בשל מעלותי ותכונותי, אלא כי אני זה אני, ואני בכלל לא זקוק להסברים למה לאהוב את עצמי. כך בדיוק עלי לאהוב כל יהודי, באהבה 'עצמית' שאינה תלויה בדבר. כי כולנו "בנים אתם לה' אלוהיכם".

אם נתפוס את הפסוק כציווי ממשי, נבין כי הוא הופך לנו את החיים. כדי להצליח לאהוב את הזולת "כמוך" צריך לשנות את סדרי העדיפויות שלנו ולארגן מחדש את צורת החשיבה: "העושים גופם עיקר ונפשם טפלה אי אפשר להיות אהבה ואחוה אמיתית ביניהם, אלא התלויה בדבר לבדה" (תניא פרק לב). אין מצב שאנחנו נשארים עם האגו, האינטרסים והגוף כמרכז החוויה והתודעה – ומצליחים סתם כך לאהוב כל יהודי.

זה לא קל אבל בהחלט אפשרי, אם רק נחליט להפוך זאת למשימת חיים. ככל שנחיה יותר את הנשמה והפנימיות, האהבה ליהודי השני תגבר. כי זו האמת – מצד הנשמה שלנו אנחנו דבר אחד ממש.

כשבא הגר אל הלל כדי להתגייר וביקש ללמוד את כל התורה על רגל אחת, ענה לו הלל: "מה ששנוא עליך אל תעשה לחברך, זו היא כל התורה כולה. ואידך – פירושא הוא" (שבת לא). בעל התניא מפרש זאת כך: מצוות אהבת ישראל היא הוכחה להתממשות התורה אצל האדם. אין עוד מצווה רוחנית כל כך כמותה. אהבה עד הסוף ליהודי אחר – "כמוך" – תיתכן רק במי שאצלו הנפש חשובה באמת יותר מהגוף, כי רק מצד הנפשות אנחנו אחים ממש וניתכן אהבה עצמית "כמוך". ומכיוון ש"יסוד ושורש כל התורה הוא להגביה ולהעלות הנפש על הגוף מעלה מעלה..." הרי מי שאוהב ישראל באמת – הצליח! נפשו התעלתה על גופו.

אפשר ללמוד תורה ולהתפלל, לקיים מצוות, לרקוד ולבכות, אך להישאר תקוע בתוך האגו. האדם עלול להתמלאות גאווה אפילו מעבודת ה' שלו. אבל כשמשקיעים באהבה ליהודי אחר ומתאמצים בעבורו – זו הוכחה שהאדם "יצא מעצמו" בוודאות; הנפש התגברה על הגוף.

מעניין שבאותו סיפור מפורסם תרגם הלל את "ואהבת לרעך כמוך" בהיפוך – "מה ששנוא עליך אל תעשה לחברך". מדוע בדרך שלילית?

מסבירה החסידות (דרך מצוותיך, מצוות אהבת ישראל): בדברי הלל טמונה קריאה חזקה לאהבת ישראל גם כשיש סיבה 'מוצדקת' לאי-אהבה. הלל בוחר לומר את המסר בדרך שלילית, כדי להראות שהוא מכיר בקושי של יישום המצווה, אבל גם בעומק שלה: הרי שנוא עליך להתמקד במגרעות שלך, נכון? "על כל פשעים תכסה אהבה". כל אדם אוהב את עצמו, עושה הנחות לעצמו ומרחם על עצמו. בדיוק כך עליך לנהוג כלפי הזולת. ייתכן שיש בו מגרעות ודברים שליליים, אבל כמו שאינך שונא את עצמך, אל תעשה את זה לחברך. אל תסתכל עליו כעל זר, במבט בוחן, ביקורתי וקר, אלא מבפנים, כמו על עצמך.

אם נעשה את זה, נגלה לפתע גם צדדים חיוביים שנסתרו מעינינו עד כה. אהבת ישראל לא תישאר רק על הבסיס הגבוה של אחדות הנשמות, אלא גם כדבר טבעי. לכל אחד ואחד יש מעלות שאין בחברו, וכל יהודי משלים את השני ומעניק לו תכונות טובות, כישורים וידע. בסופו של דבר, נוכל לאהוב גם את השוני ולמצוא בו עצמו הרבה נקודות טובות. אותו דבר שגרם בתחילה לפירוד, יוכל להתהפך לטובה ולהוסיף אחדות.

- האם אנחנו אמורים להתחבר אל התורה או להיכנע?
 - איך הופכים שולחן שבת בינוני למושלם?
 - איך מצליחים לעבוד את ה' גם כשעובדים במשרה מלאה?
 - מהי הדרך להתחדשות?
 - האם מה שאני יודע הוא בוודאי נכון?
 - איך מחנכים לצניעות בלי לפגוע בטבעיות?
 - איך ניתן להגיע לוודאות בעולם פוסט־מודרני?
 - עבודת ה' היא דבר רציני. אבל רצינות היא לפעמים כבדות ואפילו עצבות. מה האיזון?
 - מה נעשה עם הלב החמקמק הזה? על המניעות בדרך לחתונה
 - האם השכר והעונש הם בעולם הזה או בעולם הבא?
 - שגרה. אפורה. הצילו!
 - רצון חופשי זה טוב או רע? עבודת ה' או יצר הרע?
 - תאונות הדרכים מחרידות. יש מה לעשות??
 - מה זה אמונה?
 - משעמם לי בתפילה
 - למה חייבת להיות מלחמה בין הגשמיות לרוחניות?
 - הגשמה עצמית – זה חיובי או שלילי?
- ועוד מאות שאלות השבוע מכל התחומים מחכות לכם באתר קרוב אליך!**

עיוור מסכן או אדם חי

ד"ר שגיא זקוסקי

חוקר זמר-עברי, מרצה חוג לספרות באקדמית חמדת

אמר שלמה המלך ע"ה (משלי י'): "שְׁנֵאָה תַעֲוֹר מְדֻנִים, וְעַל כָּל-פְּשָׁעִים תִּכְסֶּה אֲהָבָה". מסבירים המפרשים: מי ששנאה חקוקה בלבו, מעורר ריבים ומחלוקות עם השנוא עליו על כל דבר קט.

האוהב, לעומתו, לא זו בלבד שאינו משים לבו אל חטאים שאהובו חוטא נגדו, אלא שהוא אפילו איננו חש בפשעים גדולים גלויים ומכוונים שהאוהב עושה כלפיו, כיוון שהאהבה שבלבו מסווה ומכסה את עיניו מלראותם.

במבט ראשון, נראה שאדם 'אוהב' שכזה מנוצל ומסכן, שהרי הוא עיוור אל מול העוולות שנעשות נגדו. אך במבט שני, כל אחד מאתנו ישמח לחיות לצד אדם כזה, המבליג על מעשים, מעלים עין, מתאפק מלהעיר, מוותר ומעניק מכל לבו בלי לחשב חשבונות ולהקפיד על כבודו. וכשם שנשמח לחיות לצדו, כן ראוי שכל אחד ישתדל להירמות לו.

והדרך להשיג זאת מובאת בדברי שלמה לעיל – לכסות עינינו מלראות את הרע בזולת.

הצעד ההתחלתי בקניית מידות משובחות אלו הוא להרגיל עצמנו בכוח להדיר רגליים מוויכוחים, להימנע מתגובות שאין בהן תועלת, להעביר על המידות, ולא לכעוס אפילו על דבר שראוי לכעוס עליו. כך לא נהיה אנחנו אותם שונאים-נגנים המעוררים את המריבות בשום אופן, "וּבְאֵין נִגְנָן יִשְׁתַּק מְדוֹן" (משלי כו, כ). חיינו יהפכו שלווים ונינוחים יותר, שקטים, טובים ומאושרים בהרבה, ואילו בעלי הכעס – אין חייהם חיים (קצש"ע כט, ד).

הצעד הבא הוא לזהות ולהעצים את הצדדים החיוביים שבזולת. עצה זו ידעו לייעץ גם כמה מגדולי פזמונאי הזמר-העברי. נעמי שמר הציעה שכאשר נפקח את העיניים ונסתכל סביב, נראה רק "אנשים טובים באמצע הדרך".

גם חיים חפר הבין שהחיים מעולים יותר כש-

"אתה יוצא לעולם הרחב / אתה מביט והכל בו זהב".

וכאשר פרץ של אהבת חנים אפף את שלום חנוך הוא חיבר את "בגלגול הזה", לברך שפע ברכות את המאזינים. המברך והמחמיא עושה לרעהו רק טוב, וממילא הרגיל לברך מחזיר לנפש עצמו אהבה, וטוב עין הוא יבורך.

אם הקב"ה ציווה בתורתו על מצוות עשה של "ואהבת לרעך כמוך" משמע שהיא בהחלט ניתנת לביצוע, והפעולות שהצענו לעיל הן המפתח לקיומה. ונסיים עם עוד תוכנה אחרונה חשובה של נעמי שמר:

"אי, עוד לא אהבתי די / ואם לא עכשיו, אימתי?".

היו שותפים - ראש יהודי! התרומות מוכרות לצרכי מס. הקישו בגוגל: "תורמים לראש יהודי" או בטלפון 052-5665005 או סרקו ברקוד:

מבחר ספרי הרב קוק המבואר ללמוד הרב קוק ולהבין

10 ספרים רק
330 אחר מצא
כולל משלוח עד הבית

שי לכל
המזמין

ראשי יהודי
אזרחי • אזרחים • אזרחות

להזמנות: 02-6791122
www.roschy.org, 052-5665005

**"שבת הגדול"
לבוגרי
ראשי יהודי**

פרשת מצורע ח' ניסן 9.4

**בוגר ראש יהודי ולא הגענו אליך?
שלח הודעה למספר 052-5665552**

הגיע הזמן לחזור לאביתר

איכותי וטוב שמתנדב לכל דבר ועניין, והחמ"ל האינסופי שעובד יום וליל להביא להכרה ציבורית, להיכנס לתודעה, להשפיע על מקבלי ההחלטות.

כל יום מאיימים עלינו בפינוי קרוב, כל יום שאנחנו על הקרקע הוא בגדר רחמיו וחסדיו המרובים של הקב"ה אלינו, לזכותה של ארץ ישראל. ואז עולה רעיון ההסכם. "לא עושים הסכמים על ארץ ישראל" נקראות קריאות מכל עבר, אבל לאט לאט מחלחלת אלינו ההבנה שיש כאן שתי אפשרויות: האחת – לסרב, להתפנות, לתת כמו ידינו את הגבעה לבני דודים שערכ ערב מראים לנו כמה הם שרופים על המקום, ואפשרות נוספת – ללכת להסכם, מה שיאפשר להגיע להישג שלא קרה בעשרים השנה האחרונות – הקמת יישוב חדש בארץ ישראל!

לילות שלמים מלאים בדיונים עד השעות הקטנות, התייעצויות עם אנשי תורה, כאבי לב והמון תפילות ולבסוף, בלב כבד אנחנו מקבלים החלטה משותפת: אנחנו מקבלים את ההסכם – תושבי אביתר יעזבו את היישוב ויפנו את חפציהם, הממשלה תבצע סקר קרקעות מהיר, תכריז על אדמות מדינה ומיד אחר כך תעלה ליישוב ישיבה – תלמידים ומשפחות, ככל הנראה תחילת הלימודים בא' אלול!

אנחנו לא נפרדים! במשך החודשים הבאים אנחנו נפגשים שוב ושוב, מתכננים לעלייה הגדולה. בכל יום שיש אנחנו מתאספים לתפילת מנחה ממש בכניסה ליישוב, מחכים כבר להחזיר את התפילה לתוך בית המדרש. התנהלותה האישית של הממשלה מותחת את העצבים שלנו אבל אנחנו חושקים שיניים ומתפללים שהסבלנות אכן תהיה משתלמת. הסקר נגמר, נמצאו אדמות מדינה! קבוצת הוואטאפ של התושבים מלאת קריאות שמחה. עוד רגע, עוד רגע ואנחנו חוזרים! נשאר רק להכריז על אדמות המדינה שנמצאו בסקר והישיבה עולה.

הסבלנות מאיימת להתפקע, אך הסכם הוא הסכם ואנחנו מחכים ומחכים ומחכים.

א' אלול כבר עבר מזמן, גם זמן חורף עומד להסתיים אבל הממשלה לא מכריזה על אדמות מדינה למרות שבתהליך הסקר נמצאו שהקרקעות הם אדמות מדינה. מנדלבליט מסיים את תפקידו וב'מתנה' ביומו האחרון הוא צוחק לנו בפנים: כולם חושבים שהוא מאשר את ההסכם, אבל ההסכם אושר כבר מזמן, במקום זה הוא מחליט להכניס סעיף נוסף – הישיבה תעלה רק לאחר ערעורי הערכים שיכולים לסחוב את הסיפור שנים על גבי שנים.

הרוח הגדולה של ארץ ישראל מבקשת להתפרץ. אנחנו מזמינים אתכם לחזור ולהרים איתנו את דגל אביתר, לעלות ביתר שאת, לבנות ולהיבנות ויחד בע"ה נברך על המוגמר. עלה נעלה.

כתבה: רעות שפירא, ממשפחות אביתר.

כששמענו לראשונה את השם אביתר, מיד זו לנו משהו בלב. אנחנו? הסתכלנו אחד על השני בחוסר אמון, אנחנו! אמרנו בהחלטה משותפת והחלטנו להצטרף.

יום ירושלים, ענן אבק מקדם את פניו של הרכב שלנו ובחורים עם אפור צהוב שמכוונים אותנו לרחבת החנייה. אנחנו נשפכים מהרכב עם הפיצות שהכנו ומעפילים עם הילדים למעלה. בצד אחד מתאספת לה חבורת מתפללים שרה מזמורי הודיה ובצד השני, כאילו יצאו מתוך פסוקי המתפללים, בחורים עם אור בעיניים מפלסים רצפת בטון שתשמש את בית המדרש.

"היישוב שכן לילה צמח" כינו אותו אנשים שונים – חלקם בהתפעלות, חלקם בזעזוע, ובאמת הכל באביתר היה על טורבו. הולכים לישון כשהכל אבק וקמים למרבדי דשא, יוצאים לגנים וחוזרים לגלות שהיישוב הכפיל את מבגיו. ישיבות אל תוך הלילה, הפנינגים, הופעות והמוני בית ישראל שגם החיבוק שלהם היה על טורבו.

שעת ערב מוקדמת, סוף סוף הצלחנו לארגן לעצמנו שירותים צמודים לבית, רק שאין להם גג. האורחים הרבים זורמים לביתנו – חצי קראוון שחלקנו עם משפחה נוספת, ואנחנו מארחים אותם בשמחה ורק מזכירים שאין גג ושהבני דודים הסמוכים אוהבים להעלות רחפנים, אז שישמו לב...

הימים חולפים במהירות וכל משפחה שמצטרפת מעלה את מצב הרוח, בני הנוער ממלאים את הרחובות שאפילו נקראו בשם, וביישוב כבר יש קיוסק וטיילת, גן שעשועים וגן ילדים, מעון, ישיבה ומצפה וציפייה שהפעם, הבניה היא בניין עדי עד.

זאת לא הפעם הראשונה שהגבעה על הציר החשוב הזה, בין תפוח למגדלים, מקבלת אליה מתיישבים. שמונה שנים חלפו מאז העלייה הראשונה אחרי מותו של אביתר בורובסקי הי"ד, על שמו נקרא היישוב, עלייה שהסתיימה בפינוי לאחר ימים ספורים. העלייה השנייה התרחשה ארבע שנים מאוחר יותר וגם היא נתקלה בקשיים רבים והנה הפעם, בסייעתא דשמיא גדולה ולאחר שנה וחצי הכנות של גרעין שומרון, סוף סוף אנחנו על הקרקע, אך גם הפעם למורת רוחנו הצורים מתחילים להגיע והרעש הנעים של הבניה נאלץ להפסיק.

לא ייתכן שכל המפעל הענק הזה יסתיים. אני מביטה מבעד לחלון של חדר הילדים, המוני נשות ישראל מגיעות לעוד הופעה משמחת, וזה רק טבעי לי לראות את הרוקדות האלו חוזרות שוב ושוב לאירועים נוספים לאורך מעגל השנה.

כל ייתכן שכל המפעל הענק הזה יסתיים. אני מביטה מבעד לחלון של חדר הילדים, המוני נשות ישראל מגיעות לעוד הופעה משמחת, וזה רק טבעי לי לראות את הרוקדות האלו חוזרות שוב ושוב לאירועים נוספים לאורך מעגל השנה.

כל כך הרבה מסירות של עם ישראל לא הולכת ריקם! כל כך הרבה תורמים, כל כך הרבה משפחות שמילאו את רחובות אביתר באוהלים כל שבת, כל כך הרבה תפילות המוניות וקולות לימוד של גברים בבית המדרש ושל נשים במדרשה, כל כך הרבה נוער

להחזיק חזק!!

איך להיות תלמידים כשרבותינו חולקים, מה אפשר ללמוד וממה מוכרחים להיזהר, למי מותר לדבר על מי ומה ניקח מכל זה הלאה. ארבעה תלמידים מנסים לעשות סדר בהתוועדות ווטסאפ לשעת חירום

אמיתי: אני רוצה לומר משהו על מחלוקת לשם שמים. זה שתלמידי חכמים חולקים ביניהם זה קשה, אבל בבית המדרש תמיד היו מחלוקות. מה שמטריד באמת זה אם יש תחושה שמחלוקת היא לא לשם שמים. וכאן אני רוצה להגיד שברור לי שלא בזה מדובר. אנחנו זוכרים כל מיני מקרים אחרים, שבהם רבנים שאף אחד לא הכיר בהם כפוסקים לכלל ישראל פתאום יצאו בשורת פסקים בכל מיני נושאים "פיקנטיים" שדעת הקהל אהבה לקרוא, ואז היה צורך לדבר נגדם, והיה ברור שיש כאן קלקול, והם באמת נעלמו מהתמונה. מחלוקת שאינה לשם שמים, אין סופה להתקיים. אבל מה יש לנו כאן? במקרה הזה, כולם יודעים שכל הצדדים מכוונים לשם שמים. יש כאן תלמיד חכם גדול שיושב בבית מדרשו וכותב על כל התורה כולה. על כשרות, על שמיטה, על מעשר כספים, על שבת ומועד. זה לא "לקט הלכות מאת הרב נוח" ולא קובץ חידושים לבקשת הציבור. אז יש מחלוקת, ואולי גם נוקבת, אבל איזו מחלוקת זו? מחלוקת לשם שמים.

דובי: בואו נחזיק חזק. יש כאן הרבה קצף על פני המים, והוא עלול להסתיר את התמונה האמיתית. מה יהיה עוד חודש? כל תלמידי החכמים שהיו מעורבים כאן ימשיכו ללמוד וללמד. אולי המחלוקת ביניהם תישאר, ואולי הם יתקרבו. ומה יהיה אתנו? הלוואי שנזכה גם ללמוד וללמד, לשמור ולעשות. מבואר בחסידות שכששניים מתנצחים, הם מוציאים החוצה את התמצית של הכוחות שלהם. בעיתונים ובפייסבוק לא כל כך מראים את זה. מתמקדים בעיקר באיך אפשר לדרוש לגנאי כל אחד מהצדדים. אבל אני מתפלל עלינו שנידבק ב"לשם שמים" של המחלוקת. באהבת תורה. ביראת הוראה. באמת הפנימית של כל אחד מרבותינו. ואם היו גורמים שבחשו בקדירה והפכו אותה לפחות לשם שמים, שלא יהיה חלקנו עמהם! חסידים מספרים שרבי ברוך ממז'יבוב חלק על רבי נחמן מברסלב. זה לא היה סוד, וכל החסידים של רבי ברוך ידעו את זה. פעם אחד מהם דיבר סרה ברכי נחמן בפני רבי ברוך. הוא חשב שזה יעשה לו נחת, אבל רבי ברוך הלבין כולו וגער בו: רשע, מה אתה מדבר? החסיד כולו התגמגם והתנצל ולא ידע איפה לקבור את עצמו. רבי ברוך נתן בו את עיניו ואמר לו: אני יודע על מי אני חולק ויודע למה אני חולק. אבל אתה, מה אתה רוצה?

ידידיה: פעם ישבתי בשיעור, והרב רצה להעביר ביקורת על משהו שאחד הרבנים אמר באותו שבוע. לקח לו חצי מהשיעור להגיע לנושא, כי הייתה לו הקדמה ארוכה... סיפר לנו על מעשה שהיה, שתי מדינות נלחמו, הייתה התקפה ואחד המטוסים היה אמור לרסק גשר אבל החטיא בכמה מטרים. במקום הגשר, הוא מחק בית חולים. היו עשרות הרוגים, והנזק שאותה מדינה ספגה בזירה הבינלאומית היה כל כך גדול, עד שכל המלחמה לא הייתה שווה לה. פשוט קיפלו הכול והלכו הביתה. אז מה בעצם קרה שם? המטוס טס לכיוון הנכון, שם את היעד הנכון על הכוונת, לחץ על ההדק ופספס בסך הכול בכמה מטרים. לא טעות גדולה, נכון? אבל הפספוס הזה הוא קריטי. מי שלא יודע לדייק, שלא יירה. בסדר, אחר כך הוא אמר מה שהיה לו להגיד, ובחריפות, אבל עובדה שאני פחות זוכר את הנושא ויותר את ההקדמה הזאת. מאז, כל פעם שיש עניין כזה שמתפרסם, שמדברים על הרב הזה ועל הרב ההוא ויש לי יצר להגיד גם מה אני חושב, אני מזכיר לעצמי שעם כל הכבוד לי, אני את הפה שלי לא אפתח. כמובן שלא נגד רבותיי, אבל גם לא נגד תלמידי חכמים שהם לא רבותיי. מה, השתגעתי? הכי טוב היה בכלל לא להתעסק בזה, אבל ככה או ככה נפגעים, אז לפחות את זה אני רוצה לומר.

ערו: אלף אחוז. ואחרי ההקדמה שלך, אולי אפשר כבר לומר בכל זאת משהו לגופו של עניין. בלב של הנושא הזה, שבאמת לא היינו דנים בו בכלל אלמלא הוא יצא ככה בפרסום גדול, נמצא האמון בתורה פֶּלֶב העולם, והאמון בתלמידי חכמים כקרידולוגים הכי מומחים שיש, אלו שמטפלים בלב הזה ושומרים עליו מכל משמר, ומביאים את החיים שלו לכל פינה וסדק. אני שומע מכל הכיוונים על "מחלוקות רבנים שמבחוץ אף אחד לא מבין מה ההבדלים ביניהם". אומרים שמדובר בסך הכול בדיוקים קטנטנים, ברזולוציות מגוחכות. אבל זאת בדיוק הנקודה! אם אני מאמין שהתורה היא לב העולם, ובה תלוי עצם קיומנו ועיקר חיינו, אז אני צריך להבין גם שבית המדרש ובית ההוראה מתנהלים לפי כללים לא פחות רגישים ועדינים מהמעבדה הכי רגישה לביקוע גרעיני או מעבודות חשמל בכבלים של מיליון וואט. יש מי שחייב לשים לב שאין סטייה מהדרך הנכונה, כי מילימטר סטייה פה זה קילומטרים מרחק בעוד כך וכך. עם מי שבכלל לא שותף לתוכנה הזו, קשה לי לדון בכלל בנושא הזה.

תודה!

המנהלים
סדודת בציבור הדתי

לכם!

אשור & more

תשפ"ב
2022

למאות מנהלי המוסדות
ומשתתפי הכנס

ניפגש בשנה הבאה

מדויקים

ערוץ 7

תרומות נט

גרופ

פאג

ערוץ

קרתא

מורד

מקור ראשון

charidy

יחד עם תגל

כינוי גליל

נסיון:

המנורה של אוקראינה

המרכז היהודי הגדול בעולם אינו
נמצא בניו יורק או פריז, ואפילו לא
בתל אביב או ירושלים. הוא מתנוסס
בגאון דווקא בעיר שלא רבים
מכירים את שמה > הכירו את 'מנורה'
- המרכז היהודי של העיר דניפרו
שבמזרח אוקראינה, שכיום נשמעים
בגבולותיה תופי המלחמה >> מבט
אל קהילה יהודית משגשגת שלא
חוששת מפוטין

יצחק הורוויץ

כשבאתי לכאן לראשונה, עוד בתקופה שלפני נפילת ברית המועצות, ידעתי שנמצאים כאן יהודים רבים, אולי עשרות אלפים, שמסתירים את זהותם", מספר הרב שמואל קמינצקי, רב העיר דניפרו ושלוח חב"ד במקום. "תחת השלטון הקומוניסטי הייתה לא רק בושה, אלא חשש אמיתי להזדהות כיהודי. מצאנו כאן שממה יהודית מכל היבט שהוא. בקושי היה לנו היכן לשהות, מצאנו בית כנסת אחד עם ספר תורה פסול שבו לא ממש התפללו אלא באו כמה זקנים לפטפט. היה ברור שהם סובלים ומפחדים. אלו היו ימי דמדומי שלטון הקומוניזם, ונוכחותו של הקג"ב הייתה מורגשת מאוד."

שנים חלפו. מי שצועד היום ברחובות העיר יכול להתפלא למראה הנוף היהודי ששורר בה. במרכז העיר עומד בית הכנסת "שושנת הזהב", אחד היפים באוקראינה, שנפתח עוד בשנת 1800. בתקופת השלטון הסובייטי הוא שימש כתיאטרון, אולם הוחזר לקהילה היהודית לאחר נפילת ברית המועצות. בית הכנסת עבר שיפוץ בסגנון קלאסי, ונפתח מחדש בשנת 2000. הבניין מצופה בשיש מבהיק ובעל כניסת עמודים וגמלון מפואר וצחור. עם בוקר נזהרים פנימה מאות יהודים מעוטרי זקן, טלית ותפילין תחת ידם, ומי שנכנס יכול בקלות להרגיש כמו בלב בני ברק או כפר חב"ד. פנים בית הכנסת שופץ על ידי אדריכל מחונן, שעיצב את כותל המזרח כמו שני לוחות הברית, שמהם בוקעות קרני אור בשיש שחור ובהיר לרוחב כל חזית ותקרת בית הכנסת. האור הזה עוטף את המתפללים.

מבנה בית הכנסת עטוף במעין חיבוק של שביעית גורדי שחקים, כנגד שבעת קני המנורה, המתנשאים אל על. זהו 'מנורה' – המרכז היהודי הגדול והמפואר בעולם. בפנים, שדרה מפוארת של חנויות, מרכז קניות יהודי, מרפאה, בית אבות, מסעדות כשרות למהדרין, חנויות תשמישי קדושה, סוכנויות נסיעה – הכול נושם יהדות. לאורך השדרה מונצחות ומשוחזרות חזיתות של בתי הכנסת ומוסדות יהודיים שהיו בעיר טרם עליית הקומוניזם

לשלטון. כמו כן ניתן למצוא במקום אולם כנסים ענק, שני מלונות מפוארים בכשרות מהודרת, מוזיאון יהודי, מקוואות מפוארים ומבנה משרדים עצום, שבו משרדים רבים של ארגונים ומוסדות יהודיים.

באופן מפתיע, למרות שמו היהודי-בעליל של המקום והיותו מרכז קהילתי יהודי ראשון במעלה שאינו מסתיר זאת, המרכז מארח לא רק אירועים ואורחים בעלי אוריינטציה יהודית. כמעט כל אמן מכובד שמגיע להופיע בעיר או כל ארגון מרכזי המעוניין לקיים כנס ראוי לשמו, יעשו זאת ב"מנורה", כשהם מתנהלים בשבת על פי תנאי המקום וצורכים אוכל כשר בלבד.

מי שחולש על הממלכה המכובדת הזו הוא כאמור הרב קמינצקי, המתאר בפנינו מעט מקורות ימי הבראשית:

"בית הכנסת המפואר 'שושנת הזהב', שהיה ידוע בכל אוקראינה, חולל על ידי השלטונות שהשתלטו עליו עד שלא הייתה לו אפילו רצפה.

"מלבד הפחד מפני השלטונות ששרר בזמנו בעיר, ההתמודדות המרכזית שלנו היתה בעיקר מול רגשות הנחיתות של היהודים. למשל, כשהייתי הולך ברחוב בלבוש חסידי – הם היו עוברים לצד השני. אחרי 70 שנות קומוניזם, היהודים פה היו 'נכים נפשית'. אפשר להבין אותם, הם חיו שנות דור כמו עבדים במצרים. היהדות נתפסה כמשהו מיושן, לא רלוונטי ולא נוח. משהו שאם אתה יכול, עדיף שתשתחרר ממנו. לכן עיקר ההשקעה שלנו היתה לרפא ולשקם את העוז והגאון היהודיים.

"עם בואנו התחלנו בפעילות גדולה והמונית שהחזירה את הצבע לחייהם של רבים. כיום, גם אם העבודה עוד רבה, ברוך השם הגענו למצב שיהודי לא מתבייש בזהותו. הוא מגיע לפה, רואה ומרגיש מה זה להיות יהודי – ואינו חושש עוד להתחבר ליהדות, כך שעוד יהודי ועוד יהודייה מצטרפים אלינו בכל יום."

הרב קמינצקי מנהל פעילות מסועפת שמשתרעת לא רק על פני העיר והמחוז, אלא בכל רחבי אוקראינה. עשרות שליחים נשלחו לערים סביב ומנהלים פעילויות ומוסדות רבים, בין היתר מוסדות חינוך המיועדים לבנים ולבנות, שיעורי תורה ופעילות עזרה וחסד.

הרב נבחר לאחד המשפיעים במדינה

את העשייה וההצלחה הרב לא זוקף לעצמו. הכול התחיל שם, הוא אומר, כשהוא מצביע על מבנה לבנים אדומות קטן העומד ברחוב הסמוך. שם, בקומה השנייה, התגורר הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסון זצ"ל, אביו של הרבי מלובביץ' ורב העיר האחרון. רבי לוי יצחק נודע כגדול בתורת הנגלה וכמעין נובע של חידושים בתורת הנסתר. בשנת תרס"ט (1909) נבחר לרב העיר, ובמשרתו זו כיהן שלושים שנה. באותה תקופה, רבבות יהודים התגוררו בעיר. הקהילה היהודית נחשבה לאמידה ורבים מחבריה תפסו משרות בכירות בעיר, דבר שהביא למרבה הצער גם להתבוללות והתרחקות מהיהדות. במשך השנים הקים הרב מוסדות יהודיים רבים ועמד על משמרת התורה בעיר ובסביבתה. במיוחד נודע במאבקו ההרואי לשמירת הגחלת היהודית בימי הזעם, לאחר עליית הקומוניסטים לשלטון.

"עד לעליית הקומוניזם", אומר הרב קמינצקי, "הייתה זו עיר מאוד יהודית, עם עשרות בתי כנסת פעילים. כמעט חמישים אחוז מאוכלוסיית העיר היו יהודים! העיר הזו היתה חביבה על הרבי, בה למעשה הוא גדל ובגר, והוא התבטא כמה פעמים ביחס אליה 'דאס איז מיין שטאט', זאת העיר שלי."

בתאריך ט' ניסן תרצ"ט (1939), באישון לילה, נאסר רבי לוי יצחק על ידי הבולשביקים. הוא נשלח בתום חקירה אכזרית לגלות, ולאחר ארבע שנות סבל הלך לעולמו. הבולשביקים סברו כי בכך הצליחו למחוק את היהדות, אולם באופן אירוני היו אלה שלוחיו של הבן ששבו והחיו את הפעילות היהודית בעיר ללא היכר. הרב קמינצקי סבור כי זו הסיבה שדניפרו נבחרה כאחד היעדים הראשונים בברית המועצות שאליהם נשלחו שליחי חב"ד עם תום המלחמה הקרה – בין היתר משום שהרבי ביקש להמשיך את השליחות שאביו מסר עליה את נפשו.

"יש משהו מיוחד באזור הזה", אומר הרב קמינצקי, "הרי באוקראינה נולד הבעל שם טוב הקדוש ואיתו תנועת החסידות בכלל, ולמעלה ממאה קברי צדיקים פזורים בארץ זו. בעל התניא ואיתו רבים מגדולי החסידות למדו אצל המגיד בעיר מזריטש, והוא עצמו נקבר בעיר האדיטש, שנמצאת קרובה יחסית לדניפרו. הרבי מלובביץ' עצמו גדל בעיר ניקולייב, והגשים בכך את הביטוי שנאמר בחסידות 'עוץ תחילתן בסופן'. ממש כאן ראה

עשרת אלפים דולר שהפכו למיליונים

ההתחלה הייתה קשה. הרב קמינצקי מציין את איש העסקים לב לבייב, שסייע בנדיבות רבה לבנות כמה ממוסדות החינוך בעיר. מי שהמשיכו ובנו את האימפריה היו שתיים מהדמויות הבולטות של העיר, שני האוליגרכים היהודים וראשי הקהילה היהודית, צבי-הירש (גינדי) בוגולובוב ואיגור קולמוויסקי. השניים התפרסמו גם בארץ כאשר תרמו לשיפוץ בית כנסת 'החורבה' בירושלים. מאז השקיעו מהונם במפעלים רבים, אך את תחילת דרכם עשו בביתו של השליח בדניפרו.

בוגולובוב הוא יליד דניפרו ונחשב לאוקראיני השלישי בעושרו, בעל שווי נכסים של כ-5.5 מיליארד דולר המושקעים במכרות, נדל"ן, פטרוכימיה ופיננסים. כפי שסיפר בנאום שנשא באחד מכנסי השלוחים, הוא גדל אצל הורים שלא ידעו דבר על יהדות. רק הסבתות עוד זכרו. בבית סבתא אחת נהג לאכול מצות ורג מלוח בפסח, והסבתא השנייה, שהתגוררה בביתם, צמה ביום הכיפורים. בימים של שלטון קומוניסטי שבו יהודים חששו מכל אזכור של יהדותם, הייתה זו תופעה ייחודית. "הייתי מאוד רוצה לשאול אותה איך ידעה מתי יום הכיפורים, כשלא היה לה כלל לוח שנה יהודי ושום קשר לעולם יהודי", סיפר.

עם התמוטטות הקומוניזם עשה חיל בעסקיו ופעם אחת הוזמן לסעודת שבת אצל הרב קמינצקי. לאחר לחץ גדול הסכים לבוא, והמפגש עורר אצלו רצון לבקר בבית הכנסת. "ציפיתי לראות שם דברימה רוחני", סיפר, "אבל מה שראיתי היה בית תמחוי. עשרים בני-אדם אוכלים מרק. שאלתי את הרב: מניין לך שכל אלה באמת נזקקים? אולי הם סתם רוצים לקבל אוכל בחינם? והרב אמר לי משפט ששינה את חיי. הוא שאל אותי: אתה היית מבקש אוכל? מי שמבקש – הוא נזקק. החלטתי לתת לו עשרת אלפים דולר. בהמשך נתתי לו עוד מיליונים, ואם היו שואלים אותי היום אם הייתי חוזר על מעשיי – הייתי נותן את כל הכסף שוב".

מאז הלך והתקרב בוגולובוב ליהדות ושלח את ילדיו לחינוך תורני. "בעבר התביישתי לצאת לרחוב עם כיפה; כיום אני לובש ציצית", סיפר. בהמשך התערה בקהילה היהודית והתמנה לראש הקהילה.

כל בניין מאיר ביום אחר

במהלך התקרבותו ביקש בוגולובוב לבנות את המרכז הקהילתי היהודי הגדול בעולם. הוא סבר תחילה לבנות אותו בבירת אוקראינה, קייב, שכן סבר שראוי שהמרכז יקום בבירת המדינה, אבל לא הצליח למצוא קרקע מתאימה. אז החליט להקים את המרכז בעירו דניפרו. "ההשגחה העליונה

הרבי את ביתם של הוריו פתוח לרווחה לכל יהודי, גם לאלה שנראו רחוקים ממסורת ישראל, ושם זכו לקירוב ולטעם ראשון של יהדות. החזון האדיר של מפעל השליחות החל להתרקם כאן, וכעת הוא סוגר מעגל וחוזר ופועל שוב בארץ זו".

הרב קמינצקי מאמין שהעובדות ההיסטוריות הללו משפיעות על היחס הנוכחי ליהדות וליהודים הפועלים במדינה בימינו. "באוקראינה, בניגוד למקומות אחרים, אין דמות של רב אחד שהכול כפופים אליו, אלא כל שליח הוא האחראי על עירו. "השליחים" זוכים לכבוד רב הן מצד יהודי העיר והן מצד ראש העיר והתושבים הלא-יהודים. אפילו הגויים מרגישים שלרב יש תפקיד כמי שנושא את דבר ה', ומעניקים לו אמון רב" באופן מפתיע, דווקא כאשר יהודי אוקראינה מגיעים לארץ ורואים לעיתים יחס לא-ראוי שמקבלים אנשי הדת במדינת היהודים, הם מזדעזעים. כאן זה לא כך". הרב קמינצקי עצמו זוכה אף הוא להערכה רבה, עד שנבחר לפני מספר שנים על ידי מגזין נחשב כאחד מ-15 האנשים החזקים במדינה, ואף הגיע למקום הרביעי ברשימת האנשים המשפיעים ביותר בדניפרו.

"מעבר למרכז מנורה", הוא מוסיף, "קיימת רשת מסועפת של בתי ספר, תלמוד תורה ומכללה לבנות, לשם באות ללמוד בנות יהודיות מכל רחבי אוקראינה. כמו כן אנו מפעילים ישיבה לצעירים, מושב זקנים מפואר ועוד".

טיילים מאובקים ברחובות

בתקופת הקומוניזם שימשה העיר כמרכז לפיתוח הטיילים של רוסיה, ורק מי שהיה קשור לתעשיית הענק הזו הורשה לגור בה. "אדם זה התקשה להיכנס אליה באותם ימים", נזכר הרב קמינצקי, "זו הייתה עיר של תעשייה צבאית. ברחובותיה הראשיים, במקום מרכזי קניות ופארקים היו מפעלי צבא. במלחמת המפרץ, שוגרו לארץ טילים שיוצרו בעיר זו". כיום מנציחה העיר את אותם ימים באמצעות אנדרטה גדולה של הקוסמוס בכניסה לעיר, וטיילים מאובקים ומחלידים פזורים במרכזה.

הרב קמינצקי מספק כמה תובנות מעניינות על יהדות אוקראינה. "אלה אנשים מיוחדים מאוד, יהודים עם אמונה תמימה ופשוטה, מה שמכנים 'בעל-שם-טוב' ידען, יהודים של הבעל שם טוב. הם מאמינים באמונה פשוטה ללא ויכוחים, ולפעמים הדבר מגיע לתופעות יוצאות דופן. היה כאן יהודי ששמע על העניין הגדול של טבילה במקווה, ומרוב התלהבות הוא נסע עם הג'יפ שלו למקווה בשבת. עוד לפני שהוא הפנים כהוגן את חשיבות שמירת השבת והאיסור לנסוע בשבת, הוא כבר היה 'חם' לעניין הטהרה, אז היינו צריכים להסביר לו עד שהוא התחיל ללכת למקווה ברגל..."

כיוונה את הדברים כך שהמרכז יקום לא בבירת אוקראינה, אלא בבירת יהדות אוקראינה – דניפרו, אמר.

מי שהיה שותף לו בדרכו ליהדות הוא שותפו לעסקים איגור קולומויסקי. גם הוא יליד העיר שייסד יחד עם בוגולובוב את תאגיד הבנקאות הגדול באוקראינה, "פריבט גרופ", ואשר עוסק בנוסף גם בתעופה ותקשורת. הוא גם שלח את ידו לפוליטיקה כשהוא נודע בדעותיו האנטי-רוסיות, וכיהן תקופה כמושל מחוז דניפרופטרובסק. פוטינ אישית רגז עליו ואמר שאזרחי דניפרופטרובסק אינם מרוצים מהמינוי שלו למושל.

קולומויסקי גם הוא התקרב כחברו אל היהדות ואל הקהילה וביקש לבנות מוזיאון שואה במרכזה. אט אט נהגה הרעיון והתפתח – למה לבנות רק מרכז קהילתי ומוזיאון, אם אפשר לבנות קומפלקס ענק? הרעיון היה לעזור לקהילה היהודית לעמוד על רגליה מבחינה כלכלית ולממן את עצמה באמצעות שאר הגופים שיקומו בקומפלקס כמו בתי מלון, אולם כנסים ומשרדים "בנינו שבעה בניינים שכל אחד מהם מאיר ביום אחר בשבוע, ובשבת מאירים כל שבעת הבניינים. כל מטוס שעובר למעלה רואה את האור של המרכז היהודי", מספר בוגולובוב.

מוזיאון השואה שבקומפלקס הוא אכן אחד הגדולים בעולם. הוא מתאר את תולדות העם היהודי בדגש על יהדות אוקראינה, את העבר המפואר ובתי הכנסת שלה, לצד הסבל, הרדיפות וכמובן, ימי השואה. גם תקופת הקומוניזם לא נפקדה, ובתערוכה מוצגת הדגמה של משרד היבסקציה, 'המחלקה היהודית' של המשטרה החשאית. המשרד ניצב מאיים למראה עם ציוד חקירות ומדי קג"ב. על השולחן מכונת כתיבה משרדית מאותם ימים, ולצידה תיק פתוח – התיק ה'פילי' של רב העיר, רבי לוי יצחק, רגע לפני שנשלח למאסר. המטרה העיקרית של המוזיאון היא לאפשר ליהודים ללמוד על עמם, אך בסופו של דבר באים אל המקום גם תלמידים רבים מבתי ספר לא-יהודים. "הם באים לכאן בסיוורים מאורגנים ולומדים על העם היהודי", אומר הרב קמינצקי. "מפריכים להם דעות קדומות וכך הם לומדים שהיהודים תרמו למדינה, עברו סבל רב ויש להילחם באנטישמיות נגדם".

ומה עם האנטישמיות בעיר? באורח נדיר, בעיר לא מורגשת כזו. "לא זכור לי אירוע אנטישמי פה", אומר הרב, "גם הלא-יהודים גאים במרכז מגורה שהפך לאחד מסמליה החשובים של העיר, באים לפה ומבקרים במוזיאון. הם גם מוקירים את התרומה הכלכלית של היהודים לעיר". ואכן, היהודים מורגשים מאוד בכלכלת העיר, ומנהלים פעילות ענפה ומשגשגת.

ראש העיר ביקש להשאיר את תחנת החיסונים פתוחה

מגפת הקורונה, שפגעה בקהילות רבות בעולם, פגעה גם בתנופת העשייה במגורה. "יהודים מבוגרים לא מעטים נספו במגיפה", אומר הרב, "אבל השקענו מאמצים רבים כדי להילחם בה. סגרנו את הפעילות לגמרי בתחילת המגיפה ועצרנו את כל התפילות ושאר ההתכנסויות. עם הזמן חזרנו לפעול בהדרגה".

כאשר המדינה החלה לחלק חיסונים, הקהילה פתחה במרפאת מגורה תחנת חיסונים לבני הקהילה, אך למרבה התמיהה היא הוצפה דווקא

בתושבים לא-יהודים. "הגויים המקומיים ידעו שאם אצלנו מחלקים חיסונים", אומר הרב, "סימן שזה לא מזויף וניתן להתחסן ללא חשש. עשינו הכל מסודר ומקצועי, עם חדר המתנה ממוזג וכוס תה חם שהוגש למתחנים. לא מזמן סיימנו לחסן את כל בני הקהילה ורצינו לסגור את התחנה, אך ראש העיר ביקש ממני שלא אסגור הוא אמר שאצלנו באים להתחסן בעוד שהתחנות האחרות ריקות, כי אין בהן אמן. ואכן השארנו את התחנה פעילה". אחת המסקנות מהמגפה הייתה הצורך להקים בית חולים מודרני וגדול שישירת את יהודי העיר וכלל התושבים, וזה הפרויקט הבא של הרב. "ראינו איך בגלל טיפול לא מספק ומחסור בידע וציוד, איבדנו נפשות מיותרות. עלינו לעשות הכל שזה לא יקרה".

לאחר שחלפה סכנת המגפה צצו קולות המלחמה. סימן שאלה גדול מפני הבאות מרחף על העיר. מבט מזרחה מגד גורד השחקים של מגורה מאפשר לראות במרחק עשרות קילומטרים ספורים את גבול אזור דונבאס שבשליטה פרו-רוסית, האזור שידע מלחמות קשות. הוא נכבש על ידי המורדים ורבים מפליטיו נמלטו לדניפרו.

כעת על גבול אוקראינה עומדים רבבות חיילים בליווי טנקים וכלים כבדים, שלפי איומי הקרמלין מתכננים לפלוש אל המדינה. דניפרו היא מאחז הספר הבולט את התקדמות הרוסים ללב אוקראינה. בעבר הרוסים כמעט וכבשו את דניפרו, אך המושל דאז, קולומויסקי, רכש מכספו מסוקים וציוד צבאי שבלמו אותם. עם זאת, למרות האיומים המתחדשים אין לחץ או תחושת איום באוויר. "אני שב כעת מהעיר הסמוכה", אומר הרב משה ובר, מהשליחים בעיר וראש מערך 'כולל תורה' הפועל ברחבי רוסיה ואוקראינה, "דיברנו עם ראשי שירותי הביון האוקראיני והם אומרים שהמערך הרוסי כרגע אינו התקפי. הם אינם חוששים".

"בנינו שבעה בניינים שכל אחד מהם מאיר ביום אחר בשבוע, ובשבת מאירים כל שבעת הבניינים. כל מטוס שעובר למעלה רואה את האור של המרכז היהודי"

הנשיא מניח תפילין

גם הרב קמינצקי נשמע רגוע. "קשה לי להאמין שהם יתקפו. אוקראינה היום חזקה מהעבר. יש ניסיון לתקוף את תחושת הביטחון כאן, לפגוע בכלכלה, אך להערכתי אין זה איום התקפה ממשי". תחושת הביטחון של הרב קמינצקי משדרת עוצמה וחוזק לקהילה, וגם לשאר תושבי העיר. "כאשר תושבי דניפרו רוצים לדעת מה קורה ואם אפשר להיות רגועים, הם עוברים ליד ביתו של הרב", מעיד הרב ובר, "אם רואים שהוא שם, יש להם בטחון שהכול בסדר. יש משמעות עצומה לעובדה שרב הקהילה היהודית נשאר ומעביר את המסר שהכול בשליטה", הוא אומר.

אין ספק כי היושב במרומים שהצליח את דרכה של הקהילה ושל יהדות אוקראינה עד כה, ודאי עומד לצדם גם עתה. מלבד

זאת, נשיא אוקראינה, היהודי ולדימיר זלנסקי, הוא יליד העיר הסמוכה קריביו רוג. בעבר הוא הועסק בחברה של קולומויסקי, אשר גם תמך בו במרוץ לנשיאות. הוא מכיר היטב את קהילת דניפרו ושומר על קשר הדוק עם הרב כפי שהוא מעיד בפנינו. "הנשיא יהודי חם שמניח תפילין, שוחחנו לא פעם אודות החשיבות שבשגשוג הקהילה. יש לקהילה היהודית קשר רציף עם הנשיא דרך הפרוציה של הקהילות היהודיות באוקראינה בראשות הרב מאיר סטמבלר והרב רפאל רוטמן". מיותר להוסיף שאף הפרוציה פועלת ממשרדה שבמרכז מנורה.

לדברי הרב, לנשיא יש ניסיון וכישורים פוליטיים להתמודד עם המצב. "הנשיא הנוכחי הוא אדם פיקח. עד כה הוא הוכיח שהוא טוב למדינה, נלחם בשחיתות, בונה פרויקטים ומחדש תשתיות, ובאופן כללי מקדם את המדינה. אין ספק שמצב היהודים תחת השלטון שבצד הזה של הגבול טוב יותר בעליל כיום. קשה לי להאמין שיש בעיר מי שמעוניין בשלטון אחר. זו הפעם הראשונה מזה דורות שהאזרחים יודעים שיש פה נשיא שפועל למען האזרחים".

שלושים שנות כהונה ברבנות העיר הגדולה. הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסון ז"ע

כל אחד שליח, וכל אחד יכול להצליח

קשה להסתיר את ההתפעלות ממסירות הנפש של הרב ואחיו השליחים, שבחרו להקדיש את חייהם לטובת יהודים שמעולם לא הכירו, בערים ומחוזות נידחים בהם לא דרכו מימיהם, אך הרב מהסה אותנו ומסביר את הדברים מנקודת מבט, כתובנה החשובה לחיים של כולנו. "כדי להצליח בשליחות, ובעבודת ה' בכלל, השליח צריך להיות שמח ומלא באושר פנימי. אם הוא יחשוב שהוא עושה 'מסירות נפש' ועושה טובה לקב"ה - הוא לא יצליח. זה לא בריא ולא נכון בשבילו וגם לא ליהודים המושפעים ממנו. הם צריכים לראות שעבודת ה' ומשימת השליחות היא הדבר הכי ממלא והכי משמח".

לסיום, מסקרנת השאלה: האם כל שליח יכול להגיע להישגים כה מרשימים בעירו? האם כל מי שעוסק בצרכי ציבור יכול לראות פירות שכאלו? "בהחלט", אומר הרב בבטחה, "הרי כל יהודי הוא שליח בכל מקום בו הוא נמצא, ועליו לעמול ולהפנים את ההכרה ש'מה' מצעדי גבר כוננו'. מקום שליחותו יועד לו ולנשמתו מאז ומקדם. כתוצאה מכך, הוא צריך לעבוד במרץ, בשמחה ובביטחון גמור בה' שיגמור בעדו בכל מעשיו. וכמו שאתה מסתכל על עצמך - כך אחרים רואים אותך. מי ששם את מבטחו בה', רואה פירות נפלאים וסיוע שמימי במלאכתו. הוא מתהלך בתחושה אמיתית כמיצג דבר ה', וממילא דבריו נשמעים".

"בפני האמת כולם מתבטלים" אומר הרב. "וכשאני אומר כולם, כוונתי ממש לכולם. החל מאנשים שמתנגדים ומעיקים לך, הרשויות המקומיות על אגפיהן, ועד לכלל התושבים - יהודים וגויים כאחד. בהחלט, גם גויים. הרי ביכולתך להשפיע גם עליהם בשמירת שבע מצוות בני נח, ולגרום לקידוש שם שמים לעיני העמים ולהרמת קרן ישראל. כל יהודי שמזהה את עצמו כמי שנברא לשמש את קונו ואילו כל השאר 'לא נבראו אלא לשמשני', כדברי המשנה, וחי בתודעה כזו - יגיע להישגים בלתי משוערים. מה שלא יהיה", מבטיח הרב קמינצקי, "דניפרו תמשיך להאיר. בעזרת ה', הנר המערבי שלה לא יכבה לעולם".

עתיד בעולם הרפואה והמדע?

מצאתי את המקום שלי!

עדי כהן

סטודנט לתואר ראשון במדעי המעבדה הרפואית

תואר ראשון במדעי המעבדה הרפואית במכללה האקדמית הדסה

- ◀ המכללה האקדמית הדסה מובילה בישראל בהכשרת עובדי מעבדה רפואית.
- ◀ בוגרי החוג משתלבים בתפקידי מפתח בבתי חולים ובמעבדות רפואיות בכל רחבי הארץ.
- ◀ הלימודים בחוג מהווים קרש קפיצה ללימודי רפואה! תכנית הלימודים כוללת את כל קורסי הליבה הנדרשים להגשת מועמדות למסלול ה-4 שנתי ברפואה.
- ◀ התנסות ב-10 מעבדות שונות ממגוון תחומי הרפואה ומדעי החיים.

50% הנחה בדמי הרישום לנרשמים עכשיו**

שנה ראשונה חינם לחיילים משוחררים*

HAC

המכללה האקדמית הדסה ירושלים
Hadassah Academic College Jerusalem

אקדמיה מובילה בעולם משתנה

* מותנה באישור משרד הביטחון - תקנות קליטת חיילים משוחררים
** ההטבה לזמן מוגבל

*2292

האם המאבק בטפסי מד"א על תרומות הדם מקרב או מרחיק?

איתי אסמן

אם הושגה פשרה, למה להתעקש?

אך עדיין יש לשאול - אם הסעיף ירד לגמרי, מה אכפת לדתיים? זה נראה כאילו עושים 'דווקא', כאילו יש כאן מלחמת קודש של אנשים קנאים שלא אכפת להם ממחסור בדם. זה נכון שישנם רבנים חשובים שאומרים שיש לתרום אחרי שהסעיף ירד, אך יש להבין את עומק הסברא של הרבנים שסוברים שיש להמשיך להיאבק, האמנם הם אינם מבינים את ערך חיי האדם כפי שיש כאלו שמנסים להציג אותם?

ראשית, קצת מגוחך להאשים את הדתיים בכך שלא אכפת להם מחיי אדם. מדובר לא רק בשיעור תורמי הדם הגבוה בארץ, אלא גם בשיעור תורמי הכליה הגבוה בעולם.

מחיקת אבא ואמא מהטופס של מד"א אינה תמימה. היא מגיעה אחרי שורת שינויים של ארגוני הלהט"ב במרחב הציבורי - החל בגן הילדים, שבו אסור לומר 'אבא של שבת', במערכת החינוך שמלמדים שיש כמה סוגי משפחות ולא אחת, הצבא שהכניס לטפסי החיול בבקו"ם את המילים הורה 1 והורה 2, האקדמיה ללשון המבולבלת מגדרית והתקשורת שעושה 'הבניה מגדרית' ומערערת על קביעת ה' בספר בראשית 'זכר ונקבה ברא אותם'. השבוע גם במערך הכבאות החליטו להכניס את המילים הורה 1 והורה 2 בטפסי ההתנדבות. יש כאן מגמה ברורה למחוק את המילים אבא ואמא ושיטת הפעולה היא באמצעות המערכות הציבוריות. גם בצה"ל וגם במד"א מספר נשים פנו אליהם ואמרו שהמילה "אבא" פוגעת, כי לילד יש שתי אימהות או אמא אחת, ובשם החמלה הם החליפו את זה מיד להורה 1 והורה 2. האם היה

מה אכפת לדתיים? זה נראה כאילו עושים 'דווקא'

משאל עם בנושא? אולי יש כאלו שהמילה 'הורה 1' פוגעת בהם והם רוצים שיקראו להם 'אבא'? מה עם כאלו שהחליטו שיש להם 3 הורים, אולי נתחשב גם בהם ונוסיף 'הורה 3'? החמלה מוכרחת להתחשב בצביון ובערכי המשפחה המסורתית. הניסיון התקשורתי למסגר את השיח כאילו יש כאן בעיה נקודתית במד"א זו נאיביות מוחלטת.

למה זה מפריע לך?

המילים 'אבא' ו'אמא' הן מילים חשובות ויקרות מאין כמותן. אלו המילים הראשונות שמלמדים ילד קטן, שידע שיש לו אב ואם. זה חשוב מאוד לבניין הזהות והאישיות שלו, וזה גם יבנה לו ביטחון עצמי. כשהוא מיוחד הוא יקרא לאבא או לאמא, לא להורה 1 או 2. גם המרחב הציבורי זקוק למילים האלו, בגן, במערכת החינוך

לאחרונה התחוללה סערה בעניין תרומות הדם בעקבות שינוי הטפסים של מד"א. בהתחלה, במד"א מחקו את המילים 'אבא' ו'אמא' מטפסי התרומות לגבי ארץ המוצא והחליפו אותן במילים 'הורה 1' ו'הורה 2'. אולם לאחר שקמה מחאה, במד"א טענו כאילו אין צורך בסעיף הזה והשמיטו אותו לגמרי. למרות שהסעיף ירד, לא מעט תלמידי ישיבות החליטו לא לתרום דם דרך מד"א כמחאה על כך שמחקו את המילים אבא ואמא.

הנושא עורר סערה גדולה בציבוריות הישראלית: מה עדיף - פיקוח נפש או אג'נדת המשפחה? חלק מהדתיים והמסורתיים לא ידעו איך לענות לטענה ש'תלמידי הישיבות מזלזלים לכאורה בפיקוח נפש'.

"למה השינוי של הטופס מכחיד אותך?"

הסאטיריקן אמיר מויאל כתב פוסט בפייסבוק שמצדד בהפסקת החרם וכך הוא נימק את דבריו: "גדלתי לצד אנשים, שנוסעים בסוף שבוע לים, נוסעים למסיבות בשישי וגם הם קוראים ליום

הזה שבת, זה לא מערער את השבת שלי. יש סביבי אנשים, שמתפללים בשבת עם כלי נגינה והגברה, משנים ומבטלים מצוות מהתורה - וגם הם קוראים לזה יהדות. זה לא מערער את היהדות שלי. אני מכיר אנשים שמקיימים זוגיות בין שני גברים או חיים בבתיים שיש בהם רק אבא בלי אם או אם בלי אב - וגם הם קוראים לזה משפחה. זה לא מערער את המשפחה שלי".

דבריו זכו לאהדה של לא מעט דתיים שהזדהו עם דבריו. העיתונאי עידן יוסף

ענה לו: "השבת שלי", 'היהדות שלי', 'המשפחה שלי', הכל שלי, הכל סביבי. ובקיצור - אנוכיות. הרשומה (פוסט) שלך כלל אינה משקפת את ההשקפה היהודית. ההתנגדות למיסוד עבירות כלל אינה נובעת מכך שזה מפריע לנו כדתיים או פוגע ברגשותינו. הרם מבטך מראייה אנוכית לראיית 'אנוכי', 'אנוכי ה' אלווקיך', התורה ניתנה לעם ישראל ולא ליחידים".

הדתיים חושבים שאמירות כאלו גורמות למגזר 'החילוני' להרגיש כפייז או סלידה מהדת שעושה מלחמות, אך ברגע שהדברים מגומקים בטוב טעם - הם מבינים, וכך משהו כתב לו: "שמע, אני אתאיסט מוחלט ואנטי דתי קיצוני, וכל הכבוד לך שאתה לא מסרס את הדת לערכים מודרניים, האבחנות שלך נכונות. הן הסיבה שאני פוסל ככה את הדת אבל לפחות אתה מבין את האמונה שלך". בסופו של דבר 'חילונים' מחפשים אמת ואידאליים ולא את מה שנעים לשמוע.

הרב אליהו האיתן | רב, יועץ ופוסק במכון

שומרים שגרה

כולם מכירים את דברי חז"ל בירושלמי (ט', ד') (ואת השיר...) - "אמר רבי עקיבא: 'ואהבת לרעך כמוך' זה כלל גדול בתורה". רבים גם יודעים שכן עזאי (בירושלמי שם) אומר שיש כלל גדול מזה: "זה ספר תולדות אדם". אבל פחות מוכר המדרש (מובא בהקדמה לספר עין יעקב) שמופיע בגרסה קצת שונה, ושם אומר רבי שמעון בן פזי שיש פסוק כולל מזה "את הכבש האחד תעשה בבורק". ומסיים שם המדרש "עמד ר' פלוני על רגליו ואמר - הלכה כבן פזי".

הדרשנים מבארים את דברי רבי שמעון בן פזי על מעלת ההתמדה, על היכולת לשמור אפילו על משהו קטן אבל עקבי - כל יום, כל יום - ככלל גדול בתורה, שמתוכו אפשר להגיע לשלמות בשאר חלקי התורה והמצוות.

מתוך ההיכרות שלנו עם הזוגות שמתמודדים עם אתגר הפוריות, נלע"ד להוסיף עוד פן בדברים אלו.

טיפול הפוריות עלולים לשאוב את הזוג למערבולת של התרוצצות ועשייה, של הליכה מרופא לבדיקה, ומבדיקה לקבלת ברכה מהרב, ומהרב אל קברי הצדיקים, ומשם אל מחלקי הסגולות, ושוב לרופא ולעוד טיפול, וחוזר חלילה.

לעיתים נדמה לזוג שאם הם ינוחו רגע, הם יפסידו את ההזדמנות להשיג את ההיריון הנכסף. כל חודש שעובר נחשב מבחינתם כפספוס הזדמנות, ותמיד הם מחפשים מה עוד ניתן לעשות. נדמה שהם שמו בצד את החיים הסתמיים, והתמסרו טוטאלית להשגת המטרה הנעלה 'זרע של קיימא'. יש זוגות שמעדיפים אף לעזוב את מקום העבודה ולהשקיע רק בפוריות.

איני בא לשפוט או לדון אותם ח"ו. התורה כבר תיארה לנו את הקושי העצום של המתנה לפרי בטן אצל האימהות הקדושות. אך מניסיון של שנים של היכרות עם אתגר הפוריות מכל היבטיו, אנו ממליצים לעצור קצת את המרוץ ולהסתכל גם על חיי השגרה "הפשוטים" בעין טובה.

אני אומר מידי פעם לזוגות שלא חייבים לעשות כל חודש טיפול, אפשר לקחת חודש מנוחה. נכון שעכשיו הזמן שעובר נראה לכם כמשמעותי, אבל האם זה באמת משנה בחיים אם בר המצווה של הילד תהיה בפרשת תצווה או בפרשת ויקרא?

מנוחת הנפש והשלווה - גם הן חלק משמעותי בחיים, ויכולות לסייע להצלחת הטיפול. לכן מומלץ לזוגות שישלבו במסגרת הטיפולים גם דברים שירגיעו את המתח. לדוגמה: ישנם יהודים יקרים שתרמו יחידת דיור או צימר, לשימוש ללא תשלום או במחיר סמלי, לטובת זוגות שצריכים להגיע בשעת בוקר מוקדמת לבית החולים. ההמלצה שלנו היא שזוגות יזכרו מיום טיפול גם חוויה טובה של נחת ושלווה, ולא רק מתח ולחץ.

בא רבי שמעון בן פזי ואומר לנו כלל גדול בתורה - השגרה היא דבר מבורך, העשייה הרגילה היום-יומית היא לא פחות חשובה מהשיאים של המועדים והרגלים.

שבת! שידר! חבק! למד! למד! הסבר! הפץ!

הדגל: קבעו תורנות! קבעו תורנות! קבעו תורנות!

וגם בתעודת הזהות ובטופס של מד"א. המילים האלו מזכירות לנו כל הזמן שיש לנו משפחה שבנויה מאבא ומאמא ולכן יש רשעים (או שוגגים) שרוצים למחוק אותן במרחב הציבורי כדי לעצב כאן 'משפחה חדשה'. איננו 'פוחדים' שזה יערער לנו את המשפחה שלנו. משל למה הדבר דומה? נניח שאנשים פונים למשרד הבריאות כדי להוציא את הויטמינים מכל מוצרי המזון היסודיים, בטענה שזה לא נצרך ויש אנשים שרגישים לזה, ויחזקו חוק שמוציא את הסידן מהחלב או ויטמין C מתפוזים. היעלה על הדעת שיבוא אדם ויטען "לא אכפת לי, אני לא מרגיש שזה פוגע בי"? יש השלכות שנבחנות לאורך חודשים ושנים, ולא רואים אותן מיד. אנו זקוקים לאבא ואמא. כמובן, אנו אוהבים את מי שחסרים לו אבא או אמא. אך חייבת להיות נורמה ציבורית שנקבעת על פי הרוב הנורמלי, ובתוכה מכבדים את יוצאי הדופן, אך בוודאי שלא הופכים את יוצאי הדופן לנורמה. אכן אין מצווה לכתוב בכל טופס אבא ואמא, אך הניסיון למחוק את המילים האלו מהמרחב הציבורי גורמת לנושא להפוך מ'עניין שולי' למלחמת תרבות (שאגב, ארגוני הלהט"ב אומרים זאת מפורשות שאין כאן שינוי נקודתי אלא יש להם מטרה לשנות את התרבות), המילים האלו הן הדרך שקדמה לתורה, ולכן המאבק כאן הוא על דרך הארץ. גם הגויים לא יהיו מוכנים שימחקו להן את המילים החשובות האלו או שישנו להם את צביון המשפחה המסורתית. מלחמת התרבות צריכה להתבצע גם על ידי מחאות וחרמות, וזה לגיטימי. אך המחאה מוכרחת להיות מלווה יחד עם הסברה, להסביר את המניעים למאבק על ערכי המשפחה, לדבר מהלב בצורה אותנטית וגם בנימוקים רציונליים מדוע המילים 'אבא' ו'אמא' הן כל כך חשובות ואסור שיעלמו בצורה הדרגתית מכל מערכות החינוך והמרחב הציבורי, ברגע שאנשים יבינו את המניע האמיתי הם אולי לא יסכימו אך הם יבינו. אנחנו לא פועלים כי אנחנו 'פוחדים' או 'שונאים' אלא כי אנחנו אוהבים, אוהבים את אבא ואוהבים את אמא, ולכן חשוב לנו שלא ימחקו אותם מהטפסים (מעניין שאף אחד לא בא בטענות לארגוני הלהט"ב שזה טופס שולי ולמה כל כך חשוב להם לשנות אותו?).

לכן מד"א עשו טעות גדולה שהצטרפו למאבק התרבותי המוחק את אבא ואמא בצורה של 'פשרה' מזוהה, וחבל שהדירו מהתורמים את אלו ששומרים על מוסד המשפחה, אך לפחות אפשר לתרום דם דרך בתי החולים. ערך המשפחה הוא קדוש והוא זה שיביא עוד חיים לעולם, חיים שיש בהם משמעות וזהות ולא אנרכיה מגדרית. החיים כשלעצמם הם חשובים בגלל התוכן והמשמעות מלאי הערכים הנצחיים שהם גונזים בתוכם. לכן יש להילחם על 'פיקוח הנפש' ולא פחות מכך על 'פיקוח הרוח והנשמה', לטובת האנושות כולה. המאבק הזה אולי 'ירחיק מהדת' בטווח הקצר, אך יקרב לדת בטווח הרחוק, שרואים אנשים שנלחמים על ערכי הנצח של עם ישראל. אין זה רק עניין דתי, אלא כל מי שערך המשפחה חשוב לו צריך למחות נגד שר הבריאות הורביץ עד שיתקן את העוול, לטובת הערך האמיתי של החיים היהודיים והמשפחה היהודית.

asmanitai@gmail.com

להצטרפות לקבוצת וואטסאפ של טיפ יומי לקירוב
נא לשלוח הודעה ל-052-5665005

השמחה יהיה די!

החסידים הבריחו בקבוק 'משקה'
לבית הכנסת בליל יום כיפור,
אבל דווקא מי שגער בהם חזר
אותו לילה בתשובה > למה זה
לא נכון לומר "לא משנה מה אתה
עושה, העיקר שתניח תפילין" > שתי
שורות קטנטנות בשולחן ערוך משנות
לנו את החיים > ואיך הצליח השליח
לשבת שעתיים עם האסיר המסוכן ביותר
בכלא >> התוועדות פורים קטן של שמחה
בטהרתה

לחיים יהודים, "משנכנס אדר מרבין בשמחה".

חסידים מספרים איך התקרב ר' לייבל'ה איגר לחסידות. הוא היה נכד של רבי עקיבא איגר, ורחוק מעולם החסידות. חותנו אף היה מתנגד גדול, וחשש שהוא יתקרב לחסידות, ולכן השביע אותו שלא יעז לדבר אפילו מילה אחת עם חסידים. פעם אחת הרבי מקוצק הורה לחסידים שלו שידאגו להביא אליו את ר' לייבל'ה. החסידים לקחו את המשימה ברצינות, ונסעו לעיירה שבה התגורר, בהיותו אברך צעיר. אבל בכל פעם שניסו לדבר איתו, לא ענה, בגלל הבטחתו לחותנו.

בליל יום כיפור ישב ר' לייבל'ה בבית הכנסת ולמד, ופתאום נכנסו כמה חסידים עם בקבוק משקה וכוסיות, והתחילו למזוג ולעודד זה את זה לומר 'לחיים'. כשראה ר' לייבל'ה את החסידים עומדים לשתות משקה בעיצומו של יום כיפור, רצה לצעוק עליהם שעכשיו יום כיפור, אבל בגלל ההבטחה שלו שלא לדבר איתם – שתק.

הם המשיכו בהכנות לשתית 'לחיים', וכשכבר כמעט שתו, לא יכול היה להתאפק וצעק: "יום כיפור היום!". החסידים הביטו לעברו ושאלו: "נו, אז מה?". הוא נדהם והגיב: "מה פירוש 'אז מה?' הרי כתוב בשולחן ערוך שלא אוכלים ולא שותים היום!". הם הוסיפו ושאלו: "נו, אז מה?", והוא ניסה לענות תשובה יסודית יותר – "כתוב ברמב"ם ובמשנה...". החסידים המשיכו ושאלו "אז מה?", עד שכבר לא הייתה לו תשובה. ואז אמרו לו: "אם תבוא איתנו לקוצק, תבין גם 'אז מה'". ובאמת, אחרי הסיפור הזה הוא נסע לקוצק.

מה הרעיון? ר' לייבל'ה הבין שעד אז היה לו עול מצוות, בלי עול מלכות שמיים. כשהוא נתקל בשאלה 'למה?', כשהיה צריך לדבר על עול מלכות

שמיים, לא היה לו מה לומר. יש גם אמרה חסידית בשם הרבי מקוצק, שבלי החסידות מפחדים מהשולחן ערוך, ואילו עם החסידות מפחדים מהקב"ה.

בואו נדבר על זה, וזה גם קשור במיוחד לפורים קטן.

בשנה מעוברת יש לנו שני חודשי אדר שבהם "מרבין בשמחה". באדר ראשון מציינים את פורים קטן, שהלכותיו חותמות את חלק אורח-חיים של השולחן ערוך. בסוף סימן תרצ"ז הרמ"א כותב שיש לחוש לדעת המחמירים, ולהרבות קצת בסעודה בפורים קטן. לסיום הרמ"א מוסיף פסוק מספר משלי: "יָטוּב לֵב מִשְׁתֶּה תָמִיד".

הרבי עומד על העובדה המעניינת, שהרמ"א פותח ומסיים את שולחן ערוך אורח-חיים בשני 'תמידים': את ההגדה שלו בסימן א' הוא פותח בפסוק מתהילים: "שִׁיתִי ה' לִנְגְדִי תָמִיד", ואת הסימן האחרון הוא מסיים ב"יָטוּב לֵב מִשְׁתֶּה תָמִיד".

שני ה'תמידים' האלה הם יסוד לכל עבודת ה' בחיי היהודי, כפי שהיא מסודרת באורח-חיים. היסוד הראשון הוא קבלת עול מלכות שמיים, והשני – עבודת ה' בשמחה. שני היסודות הללו, צריכים ללוות את היהודי לכל אורך הדרך.

אבל למה הרמ"א חיכה עם העיקר הגדול של עבודת ה' בשמחה עד הלכות פורים קטן? לכאורה כבר מהשכמת הבוקר, או לכל הפחות מהלכות תפילת השחר, היה צריך לקבוע את היסוד של השמחה!

הרבי מסביר, שהתשובה לעניין הזה טמונה בהבנה ששני ה'תמידים' הללו הם לא חלק אינטגרלי מהשולחן ערוך, אלא הן הקדמה וחתומה כלליות ומקיפות לשולחן ערוך.

התוכן של השולחן ערוך כולו הוא קיום מצוותיו וגזירותיו של הקב"ה, ויש לזה הקדמה בסיסית. המשנה אומרת שפרשת 'שמע' קודמת לפרשת 'והיה אם שמוע' כדי "כדי שיקבל עליו עול מלכות שמיים תחילה, ואחר-כך יקבל עליו עול מצוות". אם כן, השולחן ערוך שייך לקבלת עול מצוות. ואולם הפסוק "שִׁיתִי ה' לִנְגְדִי תָמִיד" הוא הקדמה כללית לכל השולחן ערוך. עניינו הוא הקדמת 'שמע' ל'והיה אם שמוע'. זו קבלת עול מלכות שמיים תחילה, קבלה שאינה קשורה לקיום המצוות הספציפיות. היא עצמה לא חלק מהמצוות, אלא הקדמה הכרחית, בטרם מתחילים לדבר על המצוות.

קבלה זו של עול מלכות שמיים יש לה אופי ייחודי. אמנם גם לפני כל מצווה צריך לקבל עול, ולקיים את המצווה מפני שהיא רצון ה', אבל קבלת עול מלכות שמיים של 'שמע ישראל' אינה קשורה לעשייה. מקבלים עול אפילו בלי מצוות בכלל. במילים 'שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד' אין מצווה. כאן עול מלכות שמיים פירושו לדעת שה' הוא המלך! הוא בעל הבית. הוא הבוס. נקודה.

בספרי חסידות מובא משל שמופיע במדרש: "משל למלך בשר ודם שנכנס למדינה, אמרו לו עבדיו: גזור עליהם גזירות! אמר להם: כשיקבלו את מלכותי אגזור עליהם, שאם מלכותי לא יקבלו, גזירותי לא יקבלו".

נוכל להבין את העניין כשנתבונן ביחס של הציבור לממשלות בימינו. האם אנחנו מקבלים עלינו את הממשלה כמלך? אמנם אנחנו מעוניינים בחוקים ובסדרים, כדי שלא יהיה מצב של ג'ונגל ובלאגן, ש"איש את רעהו חיים בלעו". אבל מצד האמת איננו רוצים שראש ממשלה כזה או אחר דווקא הוא יהיה המלך שלנו. איננו מעריכים אותו במיוחד, אלא פשוט שמים מישוהו בראש המדינה, כדי שזו תתנהל בצורה טובה.

ואולם באשר למלכות ה' הגישה הפוכה לחלוטין. הקב"ה אומר שקודם כל עלינו לקבל אותו למלך עלינו. עוד בטרם הוא נותן לנו חוקים, הוא המלך שלנו. גם כאן חוזרת הנקודה של מלכות שקודמת לגזירות, והיא הנקודה של ה'תמיד' הראשון בשולחן ערוך – "שִׁיתִי ה' לִנְגְדִי תָמִיד".

זה מה שר' לייבל'ה איגר הרגיש שחסר לו, ולכן הוא קם ונסע לקוצק. זו משמעות ה'תמיד' של תחילת השולחן ערוך. ה'תמיד' הזה הוא הקדמה כללית, ולא מצווה פרטית כלשהי. לפני הכול – קבלת עול מלכות שמיים, "שִׁיתִי ה' לִנְגְדִי תָמִיד".

בדרך דומה, צריך להבין את ה'תמיד' של פורים קטן, שבא אחרי כל השולחן ערוך – "יָטוּב לֵב מִשְׁתֶּה תָמִיד". ה'תמיד' הזה מלמד את הצורך בשמחה, וגם הוא שייך למהות מקיפה יותר משמחה על

קיום מצווה פרטית. קיום מצוות בשמחה צריך לאפיין את כל אורכו של השולחן ערוך, אבל השמחה שבאה אחרי כל השולחן ערוך שייכת למדרגה אחרת לגמרי. **זאת שמחה על עצם המהות שלנו כיהודים.**

לאורך השולחן ערוך עצמו ודאי יש מצווה להיות ירא שמיים וגם מצווה להיות בשמחה בעת קיום המצוות. למשל, הרמב"ם בסוף הלכות לולב מדבר על כך שמהשמחה של חג הסוכות, שהיא חלק משמחת המצווה של המועדות, "ושמחת בחגך", לוקחים כוח לשמחה במצוות בכל ימות השנה. אבל דברי הרמב"ם שם שייכים למצווה מסוימת – חג הסוכות. לעומת זה, **ה'תמיד' של סיום השולחן ערוך הוא שמחה תמידית. יהודי צריך להיות כל הזמן בשמחה!**

הרמב"ם מדבר על שמחה "שישמח האדם בעשיית המצווה", אבל זו אינה שמחה תמידית. יהודי לא מקיים בכל רגע מצווה, וממילא גם השמחה אינה קיימת כל הזמן. **אך השמחה של "וטוב לב משתה תמיד" היא שמחה עליונה יותר.** זו שמחה על עצם היותנו יהודים, ועל עצם היותנו מאוחדים עם הקב"ה!

אחרי כל המצוות, שגם בהן יש שמחה על שיהודי זוכה להיות ב'צוותא' וחיבור עם הקב"ה, באה השמחה הגדולה יותר. זאת שמחה אחרת. שמחה כזאת מופיעה למשל בברית מילה. הגמרא אומרת שמצוות שקיבלו ישראל בשמחה מחזיקות מעמד יותר ממצוות אחרות. רש"י מסביר שהשמחה המיוחדת של עם ישראל במצוות מילה, ניכרת דווקא בסעודה שאחרי הברית. אחרי שיהודי נכנס לברית, הוא נשאר איתה כל החיים. לכן השמחה בסעודת הברית היא כבר שמחה בעצמיות מהותו של היהודי.

גם סעודת פורים שייכת לאותה מדרגה של שמחה. אחרי שמסיימים את כל מצוות היום, יושבים לסעודה. **ברוב קהילות ישראל מקובל לערוך את סעודת פורים בסוף יום הפורים, וכך יוצא שעיקר השמחה של פורים היא בעצם בלילה!** השמחה בשעה הזאת עליונה וטהורה עוד יותר. היא כבר אינה קשורה במצווה כזאת או אחרת, ולא זו שמחה פשוטה וגלויה, בלי שום הגבלה. כאשר שרויים בתוך עבודת המצוות, אף-על-פי שצריך שמחה, קשה מאוד להיות חדור לגמרי בשמחה, כי עסוקים במצוות.

השמחה המופלאה הזאת מודגשת עוד יותר בפורים קטן. יש לנו ימי שמחה במהלך כל השנה, אבל בהם יש מצוות, הלכות ומנהגים מיוחדים, ולכן רגש השמחה מושפע מעניינים אחרים ונוספים של עבודת ה' – המצוות וההלכות והמנהגים. אפילו בפורים, שיש בו שמחה 'עד דלא ידע', הרי יש בו עוד מצוות שצריך להתעסק בהן. **אבל בפורים קטן אין שום מצווה אחרת, חוץ מהמנהג להוסיף שמחה.** בפורים קטן, שאין בו מצוות מיוחדות, כל מה שמבדיל אותו משאר הימים הוא המנהג לשמוח בו. **לכן בפורים קטן השמחה היא בטוהרה, ולכן השמחה הזאת מופיעה בסוף השולחן ערוך, כדי ללמד שזאת שמחה שאינה תלויה בקיום מצוות.**

יש כאן למעשה הסתכלות אחרת על התורה והמצוות. ייתכן שמישהו ירצה לערער ולטעון שאם השמחה הגדולה ביותר היא על עצם היותנו יהודים, ולא על כך שאנחנו מקיימים מצוות, הדבר עלול להחליש יהודים בקיום המצוות; **דיי להם בזה שהם יהודים...** אך לפועל זה בדיוק הפוך.

ניקח לדוגמה שני סוגי הורים. יש הורים שכל הזמן משגיחים על בנם בקפדנות גדולה, ועל כל דבר לא טוב שהוא עושה, מעירים, מתקיפים וגוערים בו. לעומתם, יש הורים שגם אם הבן אינו מתנהג כמו שצריך, דואגים לומר לו שוב ושוב – **"בכל-זאת אנחנו אוהבים אותך!"**

אפשר לטעון שההורים מהסוג השני גורמים לבן לזלזל בהוראותיהם, ולמחרת יעשה שוב דברים לא-טובים. **לכאורה זו טענה שנשמעת הגיונית. אלא ששוב, במציאות קורה ההפך.** ההורים שמראים לבן אהבה גם כשהוא עושה דבר לא-טוב, גורמים לבן להשתפר ולתקן את דרכיו. ואילו ההורים שכועסים על הבן בשל מעשיו הלא-טובים וגוערים בו גורמים לבן לעשות שוב מעשים כאלה. **אם תרצו להבין איך בדיוק זה קורה, תשאלו פסיכולוג, אבל תכל'ס, זאת המציאות!**

כך השמחה על עצם היותנו יהודים, גם בלי קיום המצוות, מחזקת למעשה את קיום המצוות ולא מחלישה אותן! זו המציאות. לכן כשהרבי הורה איך לעסוק בקירוב יהודים, הדגיש שיש לקרב אותם, ולא לבקר אותם על שאר הדברים שיש בחייהם.

הרבי אמנם דייק שצריך להיזהר ולא לומר זאת באופן שיגרום חולשה. למשל, קורה שמבקשים מיהודי להניח תפילין והוא מתחיל לתרץ –

"מה, אני אניח תפילין? הרי אני לא מקיים את זה ואת זה, ולא שומר שבת..." **הרבי הדגיש שאין לומר לאדם כזה – "לא משנה מה אתה עושה, העיקר שתניח תפילין".** הרי זו אמירה שאינה נכונה, וממילא גם לא תוביל למטרה. אם יהודי אינו מקיים מצווה כלשהי – זה מאוד משנה. צריך לומר לו בניסוח אחר: "העובדה שאינך מקיים מצוות אחרות אינה סיבה שלא להניח תפילין". למה זו לא סיבה? כי היהודי נשאר יהודי. אז גם אחרי כל מה שהוא עושה או לא עושה, עדיין הוא יכול וחייב לקיים את המצווה ולהניח תפילין.

יהודי שאינו שומר תורה ומצוות יכול לצאת מהנחה שכל ה'יהודי' שבו תלוי במצווה כזאת או אחרת שהוא מקיים, ולכן **נדמה לו שאם אינו מקיים מצוות, הוא לא יהודי, וממילא אין לו קשר לקב"ה ולענייני קדושה בכלל.** זו עצת יצר הרע. האמת היא, כמו שהרבי מסביר את שמחת פורים קטן – שעלינו לשמוח על עצם היותנו יהודים, בלי קשר למדרגתנו בקיום מצוות.

יש סיפור מצמרר, שסיפר ר' משה דיקשטיין, משלוחי חב"ד בבאר-שבע, על יהודי שהתהפך לגמרי ברגע שהתייחסו אליו באהבה, בלי להתייחס למעשיו השליליים. ר' משה התחיל ללמד שיעורי תורה בפרקי אבות ובקיצור שולחן ערוך בכלא באר-שבע, וגם הניח תפילין לאסירים. כעבור זמן שם לב שהסוהר שדופק על דלתות האסירים ומוזמין אותם לשיעורים, מדגל בקביעות על אחד התאים. **כששאל למה לא קוראים לאסיר הכלוא שם, ענו לו שיושב שם אדם מסוכן מאוד, שאי-אפשר להיכנס אליו.** השליח דווקא נדלק, וביקש להיכנס לתא הזה. הסוהרים אמרו שצריך רישיון מיוחד לזה. אחרי מאמץ ובקשות חוזרות ונשנות קיבל אחרי שבוע היתר מיוחד להיכנס לתא. באמת, האדם שישב שם היה בעל מראה מבהיל – **גבר מגודל, חסון, בעל שערות ארוכות ומבט מפחיד.**

האסיר ישב על המיטה, ושאל את ר' משה מה הוא רוצה. השליח התעניין קצת בחייו של האסיר, ולאחר מכן דיבר איתו דברי תורה. אחרי כמעט שעתיים של דברי תורה, שהאסיר הזה הקשיב להם בצמא, השליח שאל אם הוא רוצה לשמח את ה' ולהניח תפילין. **האסיר הסכים, אבל כשהרים את השרוול, ראה השליח שבמקום שבו מניחים את התפילין יש לו קעקוע מאוד לא צנוע.** הוא הסתפק לרגע אם להניח או לא, אבל החליט בסוף להניח עימו תפילין.

אחרי שיצא מהתא, הסוהרים התפלאו מאוד, ואמרו לו שהאיש אינו מסוגל לדבר עם אף אחד! הם לא הבינו איך ישב שם כל-כך הרבה זמן, ועוד שדיבר אליו דברי תורה והאסיר הקשיב לדבריו.

אחרי שבועיים קיבל ר' משה בשנית רשות להיכנס לתא של האסיר הזה. **בין השאר, האיש סיפר לו על קורות חייו, איך זרקו אותו מבית הספר ואיך התגלגל לפשע.** הוא הוסיף ואמר לשליח, שהוא האדם הראשון בחייו שמדבר אליו בכבוד. הוא הראשון שאמר לו 'אתה יהודי', ומתוך כך דיבר איתו בסגנון הפוך לחלוטין מכל מה שהכיר.

כשהשליח הציע לו להניח תפילין, האסיר הקדים ואמר: "עכשיו אתה יכול להניח לי תפילין בלי בעיה!" **הוא הרים את השרוול, והשליח ראה שהעור במקום שהיה הקעקוע פצוע ואכול.** השליח היה המום. "מה קרה?", שאל. האסיר הסביר: "כשהנחת לי בפעם הקודמת, ראיתי שקשה לך עם הקעקוע הזה. אחרי שיצאת מהתא לקחתי מלח, ושפשפתי באמצעותו בחוזקה את העור, עד שהורדתי את הקעקוע..." הוא ממש קילף את כל העור! האסיר אף ביקש מהשליח שניח את התפילין ויהדק כמו שצריך. היה קשה להאמין איך יהודי מתהפך לגמרי. מכאן רואים כמה חשוב להסתכל קודם כול על היהודי, ולא על מעשיו.

עניין נוסף שבו מתבטאת הנקודה של עצם היהדות הוא קיום המנהגים. כל התוקף של המנהגים בא בהתעוררות מלמטה של עם ישראל. הלשון המקובל הוא "מנהג ישראל – תורה". המנהג הוא מה שעם ישראל נוהג בפועל, וכשיש מנהג, יש עניין לקיים אותו מכוח ההסכמה של עם ישראל.

אצל חסידים עניין המנהגים בולט במיוחד. היו חסידים שהקפידו על מנהגים עד כדי מסירות נפש. הדגש על המנהגים נובע מכך שזה מנהג של יהודים. כך יהודים נוהגים.

הרבי מגור, ה'בית ישראל', היה נוהג לברך – "זיי א איד". כלומר, ה'זה יהודי'!

לחיים! שנזכה להיות יהודים! "וטוב לב מְשִׁתָּה תָּמִיד".

ש"י יד שרה מכא האב

דעת

מרכז
מידע
רפואי

עונה על שאלותיך
ומספק מידע רפואי מקצועי ועדכני
על מחלות, תרופות וטיפולים **חינם**

רקע כללי של המחלה • טיפולים מתאימים למחלה • מידע על תרופות ותופעות לוואי • טיפולים אלטרנטיביים • טיפולים חדשניים

המספר החדש שלנו:

03-9543349

02-6444500

daatri@yadsarah.org.il

המידע באינטרנט נגיש אך לא תמיד מדויק - לשם כך אנחנו כאן

צוות מקצועי
עם גישה למידע מקצועי

יש לך שאלה בעבודת ה'?? סמס ל-
054-4530951

1,200 שאלות ותשובות
של הרב יהושע מחכות לכם
באתר 'קרוב אליך'

נפשי
בשאלתי

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

איך אפשר להתחבר יותר לברכות השבח בתפילה?

לברכות השבח מעלה יוצאת דופן לעומת ברכות הבקשה. מכיוון שבקשות עוסקות בצרכי של האדם, ואף על פי שבוודאי אין לו לאדם כתובת אחרת אלא ה' יתברך, בכל זאת הפניה אליו היא כאמצעי להשיג את צורכי האדם. מה שאין כן בברכות השבח, שבהן האדם פונה אל ה' יתברך למען שמו יתברך.

כדי להודות ולשבח, עלינו להעמיק את דעת אלוהים בקרבנו. ואף שארוכה ועמוקה היא מני ים, יש גם התבוננות פשוטה. מצייר אדם לעצמו שהקב"ה מחייה את כל העולמות, כל פרט ופרט וכל כללותם, כל גלגלי הזמן וההיסטוריה, ואין עוד מלבדו שמעמיד ומנהל את העולמות, וכל הנמצאים כולם הם כאין וכאפס לנגדו. ולמרות שאינו זקוק כלל לבריותיו, הרי הוא רק רוצה להיטיב לכול מרוב טובו הפשוט, וברא את עולמו ומפרנסו בחסדו. ואין זה דומה למלך בשר ודם, שכן אצל האדם הממלכה עומדת בפני עצמה, וגם אם המלך טוב ואהוב עד למאוד הריהו לעולם תוספת חיצונית על הממלכה ואנשיה, וכשימות יבוא מלך אחר במקומו. אבל מלך מלכי המלכים אינו כן, אלא בורא כל ומעמיד הכול בטובו ובחסדו, ו"לפיכך אנחנו חייבים להודות לך ולשבחך ולפארך ולברך ולקדש וליתן שבח והודיה לשמך, אשרינו מה טוב חלקנו".

לכבוד יום הולדת העשרים, איזו קבלה טובה אני יכול לקבל על עצמי?

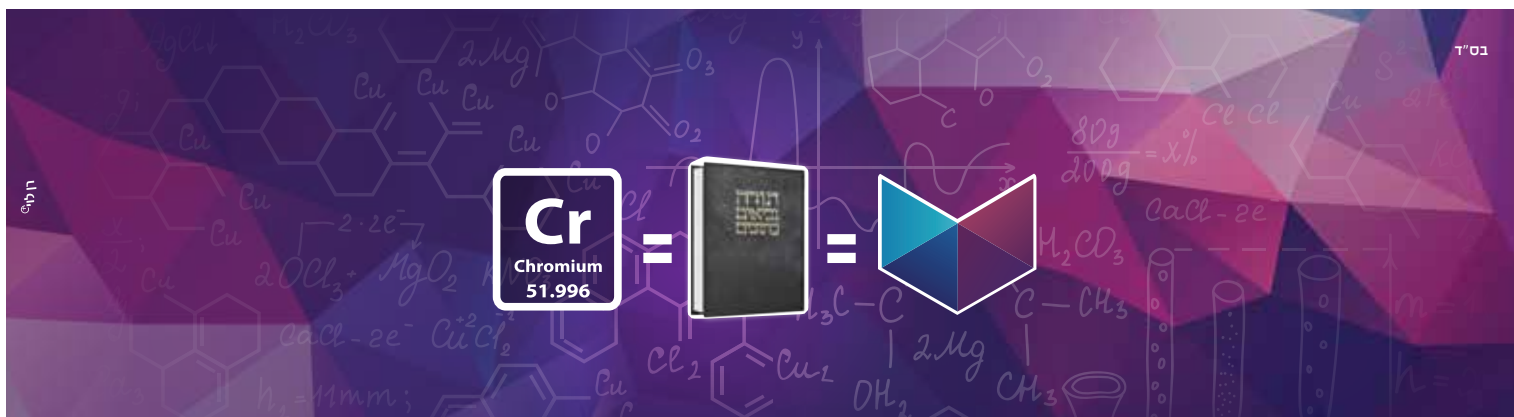
ההלכה ניתנה לכל ישראל כאחד, ואילו מידת חסידות ניתנה כדי לבטא את הייחודיות שהקדוש ברוך הוא נותן לכל אחד כדי לעבוד אותו בצורה מיוחדת. ועניינה של קבלה טובה - שהיא איננה הלכה, ולכן היא צריכה להיות מותאמת באופן אישי לכל אחד ואחת.

בקבלה טובה צריך לשים לב למינוח בין החלקים והמרכיבים השונים, ולעיתים קבלה טובה הופכת לרועץ, כשאדם רוצה לקבל על עצמו משהו "רציני" ולכן נוטל משימה קשה במיוחד, אך לא פעם במקום להיות מנוף להתקרבות לה', היא עלולה להכביד עליו עד כדי הרגשת ריחוק פנימי. ובוודאי בדור שלנו צריך לקחת בחשבון את משך הזמן של הקבלה הטובה ולדעת שאפילו לזמן מוגדר היא מעלה גדולה, מכיוון שההגבלה בזמן מאפשרת להמשיך עוד על ידי קבלה טובה נוספת. וגם קבלה מענגת היא קבלה טובה מאוד, ואדרבה, העונג והשמחה בעבודת ה' הן מעלה עליונה, כגון להוסיף עוד מאכל טעים לכבוד שבת קודש וכיוצא בזה. ובדורנו נראה שזה דבר עיקרי, שאדם יקבל על עצמו מה שמשמח אותו בעבודת ה' ונותן לו טעם של עוד.

למה לא מייצרים סרט קודש שיהיה באותה עוצמה של סרטים שעוסקים בטומאה ומראות לא צנועים?

רבותינו אמרו על הפסוק "וירא אלוהים את כל אשר עשה והנה טוב מאוד", ש"טוב" זה יצר הטוב, ו"מאוד" זה יצר הרע. אחד מן הפירושים במדרש המופלא הזה מסביר שהכוונה הטבעי של היצר הרע הוא חזק ומפתה יותר מכוחו של היצר הטוב, ועל כן הוא נקרא "מאוד". כדי להגדיל את היצר הטוב צריכים להשקיע התמסרות והשתדלות, שכן הוא לא צומח מאליה, אבל כשמניחים את הנפש בלא שום עיבוד, היצר הרע צומח פרא ובעוצמה ללא שום השתדלות מכוונת. לכן, המחשבה שאפשר להגיע לאותן התפצמות, התעוררות ומשיכה בקדושה כמו שיש בטומאה, היא טעות אופטית, ובוודאי בנושאים שבהם החושים החיצוניים, הוויזואליות והדרמה הם הכלי המרכזי. ובכלל, תעשיית הסרטים גורמת לאדם לפסיכיות כאילו הכול מוגש אליו ללא שום שותפות ומאמץ מצידו, בניגוד חד לדרכו של היצר הטוב.

עם זאת, עלינו לזכור את הכלל של יתרון האור מהחושך. הטומאה מוציאה את האדם עם טעם של מרירות כבדה ומוות פנימי, כקליפה מרה שממהרת להרשים ולהבשיל לפני הפרי. ואילו הטהרה, שדורשת יותר התמסרות ומאמץ, מעמידה את האדם בקרן אורה של טוב עמוק בעולם הזה ובעולם הבא, ומגלה שהחיים האלוהיים הם עומק העצמיות של אישיותנו.

16:30 בשעה | 02.22 | יום פתוח « פתרת? מקומך איתנו »

תואר שני Master

- סיעוד - התמחות בגריאטריה, בטיפול תומך
- סיעוד - רפואה פנימית
- *Master of Science in Nursing
- DATA MINING מידע
- פיזיקה יישומית / הנדסת אלקטרו אופטיקה
- מידענות טכנולוגית בבריאות *Health informatics
- הנדסת תקשורת מחשבים

הפקולטה למדעי החיים והבריאות

- סיעוד B.S.N.
- ביואינפורמטיקה B.Sc.
- מוכר להמשך לימודים לתואר ברקחות של האוניברסיטה העברית.

הפקולטה לניהול B.A.

- חשבונאות ומערכות מידע
- מנהל עסקים - התמחות במסיון ומדע הנתונים, משאבי אנוש ושיווק דיגיטלי.

הפקולטה להנדסה ומדעי המחשב B.Sc.

- פיזיקה יישומית / הנדסת אלקטרו-אופטיקה
- הנדסת חשמל ואלקטרוניקה
- הנדסת תוכנה
- הנדסת מערכות תקשורת
- הנדסת תעשייה וניהול
- מדעי המחשב

שכר לימוד אוניברסיטאי | שנה ראשונה חינם לבוגרי צבא ושירות לאומי
בכפוף לנהלי המרכז האקדמי לב.

המכינה לאקדמיה

מכינת רענון | מכינה מלאה

*הענקת התואר מותנית באישור הסוכי של המ"ג | טל"ח